

BELGISCHE SENAAT**ZITTING 2000-2001**

19 SEPTEMBER 2001

**Wetsontwerp houdende instemming met
het Verdrag inzake de veiligheid van VN-
personeel en geassocieerd personeel,
gedaan te New York op 9 december 1994**

INHOUD

	Blz.
Memorie van toelichting	2
Wetsontwerp	19
Verdrag inzake de veiligheid van VN-personeel en geassocieerd personeel	20
Voorontwerp van wet	29
Advies van de Raad van State	30

SÉNAT DE BELGIQUE**SESSION DE 2000-2001**

19 SEPTEMBRE 2001

**Projet de loi portant assentiment à la
Convention sur la sécurité du personnel
des Nations Unies et du personnel asso-
cié, fait à New York le 9 décembre 1994**

SOMMAIRE

	Pages
Exposé des motifs	2
Projet de loi	19
Convention sur la sécurité du personnel des Nations Unies et du personnel associé	20
Avant-projet de loi	29
Avis du Conseil d'État	30

MEMORIE VAN TOELICHTING

1. Inleiding

1. De regering heeft de eer u het Verdrag inzake de veiligheid van VN- en geassocieerd personeel, aangenomen te New York op 9 december 1994, ter goedkeuring voor te leggen.

2. Dit Verdrag is uitgewerkt in het kader van de Organisatie van de Verenigde Naties. Op 1 mei waren 25 Staten partij bij het Verdrag waarvan zeven lidstaten van de Europese Unie (Duitsland, Denemarken, Spanje, Italië, Portugal, Groot-Brittannië, Zweden) en hadden 25 andere Staten het ondertekend. Op internationaal vlak is het Verdrag op 15 januari 1999 in werking getreden. België heeft het ondertekend op 21 december 1995, zodat het moet worden bekraftigd. Het Verdrag bestaat uit 29 artikelen.

2. Retro-acta en onderwerp van het Verdrag

3. Het gegeven van onderhandelingen over een dergelijk verdrag is voor het eerst behandeld naar aanleiding van de oprichting in het kader van de 6e Commissie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van een Bijzonder Comité voor de uitwerking van een internationaal verdrag inzake de veiligheid van VN- en geassocieerd personeel (resolutie 48/37 van 9 december 1993). Nieuw-Zeeland heeft het initiatief daartoe genomen. Dit initiatief werd vooral verantwoord door de vaststelling dat de Organisatie van de Verenigde Naties sedert het einde van de koude oorlog op internationaal vlak steeds vaker is opgetreden om het hoofd te bieden aan bedreigingen van de internationale vrede en veiligheid.

Sedert het begin van de jaren negentig loopt het VN- en het geassocieerd personeel dat bij de operaties is betrokken steeds groter en steeds vaker gevaar. Het is jammer genoeg niet langer uitzonderlijk dat personeelsleden rechtstreeks worden aangevallen. Welnu, in heel wat gevallen bestond ter zake geen enkel verdrag.

4. Het Bijzonder Comité heeft twee zittingen georganiseerd, in maart-april en augustus 1994, om een ontwerp van tekst uit te werken waarover het geen akkoord heeft kunnen bereiken vooral wegens de eerder acute politieke implicaties die volgen uit de artikelen 1 en 2 betreffende de werkingssfeer van het Verdrag. De tekst werd bezorgd aan de 6e Commissie teneinde de onderhandelingen uit het slop te halen.

EXPOSÉ DES MOTIFS

1. Introduction

1. Le gouvernement a l'honneur de soumettre à votre assentiment la Convention sur la protection du personnel des Nations Unies et du personnel associé, adoptée à New York le 9 décembre 1994.

2. Cette Convention a été élaborée au sein de l'Organisation des Nations Unies. Au 1er mai 1999, 25 Etats étaient partie à la Convention, dont sept Etats membres de l'Union européenne (Allemagne, Danemark, Espagne, Italie, Portugal, Royaume-Uni, Suède) et 25 autres l'avaient signée. La Convention est entrée en vigueur sur le plan international le 15 janvier 1999. La Belgique l'a signée le 21 décembre 1995; il convient dès lors qu'elle procède à sa ratification. La Convention compte 29 articles.

2. Historique et objet de la Convention

3. A l'origine, la question de la négociation d'une telle convention a été amorcée par la création, dans le cadre de la 6e Commission de l'Assemblée générale des Nations Unies, d'un Comité spécial pour l'élaboration d'une convention internationale sur la sécurité du personnel des Nations Unies et le personnel associé (résolution 48/37 du 9 décembre 1993). L'initiative du débat revenait à la Nouvelle-Zélande. La justification de cette initiative repose principalement sur le fait que, depuis la fin de la guerre froide, l'Organisation des Nations Unies est intervenue, de manière croissante, sur la scène internationale afin de faire face aux menaces qui pèsent sur la paix et la sécurité internationales.

Depuis le début des années nonante, le personnel de l'Organisation des Nations Unies et les autres personnes associées aux opérations de l'Organisation ont couru des dangers plus grands et plus nombreux. Il n'est malheureusement plus exceptionnel que des membres de ce personnel soient exposés à des attaques les visant directement. Or, dans bien des cas, aucune convention antérieure ne couvre une telle situation.

4. Le Comité spécial s'est réuni en deux sessions, en mars-avril et en août 1994, avant d'aboutir à la rédaction d'un projet de texte sur lequel il n'a pu se mettre d'accord en raison essentiellement des implications politiques plus aiguës posées par les articles 1 et 2 relatifs au champ d'application de la Convention. Le texte a été transmis à la 6e Commission dans le but de sortir de l'impasse où se trouvaient les négocia-

De 6e Commissie heeft in haar midden een nieuwe werkgroep opgericht die haar spoedig de tekst heeft voorgelegd van het compromis dat de 6e Commissie op 16 november 1994 heeft aangenomen. De tekst is daarna overgezonden aan de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties die de tekst definitief heeft goedgekeurd en op 9 december 1994 voor ondertekening heeft opengesteld (A/RES/49/59).

5. Sedert de start van de onderhandelingen in het Bijzonder Comité zijn aan de onderhandelaars twee ontwerpen ter beraadslaging voorgelegd.

In het ontwerp van Nieuw-Zeeland was de nadruk gelegd op de individuele verantwoordelijkheid. In de tekst werd ervan uitgegaan dat de overtreders hetzij vervolgd en gestraft worden door de Verdragsluitende Staat op het grondgebied waarvan zij zich bevonden, hetzij worden uitgeleverd aan een andere Verdragsluitende Staat en aldaar worden vervolgd. Dit mechanisme in het internationaal strafrecht dat *aut dedere aut judicare* wordt genoemd, strekt ertoe het aantal landen maximaal te beperken waarnaar de daders van aanvallen die onder de werkingssfeer van het Verdrag ressorteren kunnen vluchten om aan strafrechtelijke vervolging te ontkomen.

Het tweede ontwerp was van Oekraïense oorsprong en strekte ertoe de regels van internationaal recht inzake de veiligheid van het VN-personnel te codificeren en verder te ontwikkelen. Dergelijke regels komen reeds voor, zij het gedeeltelijk, in andere internationale instrumenten, zoals het Handvest van de Verenigde Naties, de verdragen inzake het statuut van de vredesstroopen, etc.

Op verzoek van diverse delegaties zijn beide ontwerpen door de stellers ervan herwerkt en samengevoegd, hetgeen trouwens blijkt uit de definitieve versie.

3. Besprekking van de inhoud van het Verdrag

3.1. Definitie van de begripsomschrijvingen van het Verdrag (artikel 1)

6. In artikel 1 zijn een aantal begrippen gedefinieerd die daarna in het verdrag voorkomen, te weten «VN-personnel», «geassocieerd personeel», «VN-operaties», «ontvangende Staat» en «Staat van doortocht».

Deze definities bieden de mogelijkheid de werkingssfeer van het Verdrag nauwkeurig te omschrijven. De beschermden personen, te weten het VN- en geassocieerd personeel, zijn de personen aangesteld of ingezet door de Secretaris-Generaal van de UNO tijdens een VN-operatie, de andere VN-functionarissen die zich in hun officiële hoedanigheid in het gebied van een dergelijke operatie bevinden en de personen aangewezen door een regering, aangesteld

tions. La 6e Commission a alors créé en son sein un nouveau groupe de travail qui allait rapidement lui présenter un texte de compromis adopté par la 6e Commission le 16 novembre 1994. Le texte fut alors transmis à l'Assemblée générale des Nations Unies qui devait adopter définitivement le texte et l'ouvrir à la signature le 9 décembre suivant (A/RES/49/59).

5. Dès le début des négociations au sein du Comité spécial, deux projets étaient soumis aux délibérations des négociateurs.

L'un, déposé par la Nouvelle-Zélande, mettait l'accent sur la responsabilité individuelle. Ce texte prévoyait que les contrevenants devaient être, soit poursuivis en justice et punis par l'Etat partie sur le territoire duquel ils se trouvaient, soit extradés vers un autre Etat partie où ils seraient poursuivis. Ce mécanisme de droit pénal international, *aut dedere aut judicare*, permet de réduire au maximum le nombre des Etats refuges où les auteurs d'attaques couvertes par la Convention pourraient s'enfuir pour échapper à toute répression pénale.

Le second projet, d'origine ukrainienne, se limitait à codifier et développer les règles de droit international relatives à la sécurité du personnel des Nations Unies. Ces règles se retrouvent déjà en partie dans différents instruments internationaux, tels que la Charte des Nations Unies, les accords relatifs au statut des forces de maintien de la paix, etc.

A la demande d'un certain nombre de délégations, les deux projets furent retravaillés et fusionnés par leurs auteurs. Le texte de final de la Convention reflète cette double origine.

3. Commentaires sur le contenu de la Convention

3.1. Définition des notions clés de la Convention (article 1er)

6. L'article 1er formule une série de définitions de notions utilisées par la suite dans le corps du traité. Il s'agit des expressions suivantes: «personnel des Nations Unies», «personnel associé», «opérations des Nations Unies», «Etat hôte» et «Etat de transit».

Ces définitions permettent de préciser le champ d'application de la Convention. Les personnes protégées, c'est-à-dire le personnel des Nations Unies et le personnel associé, sont les personnes engagées ou déployées par le Secrétaire général de l'ONU dans le cadre d'une opération des Nations Unies, les autres fonctionnaires onusiens présents à titre officiel dans la zone d'une telle opération et les personnes affectées par un gouvernement, engagées par l'ONU, une ins-

door de UNO, een gespecialiseerde organisatie dan wel de Internationale Organisatie voor Atoomenergie, of ingezet door een NGO in het kader van een overeenkomst met een van deze organisaties om werkzaamheden te verrichten ter ondersteuning van de vervulling van het mandaat van een VN-operatie. Het sleutelbegrip in het kader van de werkingssfeer van het Verdrag is de definitie van «VN-operatie». Krachtens artikel 1, paragraaf c), betreft die definitie de operaties die tot doel hebben de internationale vrede en veiligheid te handhaven of te herstellen, en aan de andere kant de operaties naar aanleiding waarvan de Veiligheidsraad of de Algemene Vergadering voor de toepassing van dit Verdrag verklaard hebben dat er sprake is van een buitengewoon risico voor de veiligheid van het personeel dat aan de operatie deeltneemt. Deze omschrijving wordt echter beperkt door artikel 2, paragraaf 2, krachtens welk de VN-dwangoperaties gegrond op Hoofdstuk VII van het Handvest der Verenigde Naties van het toepassingsgebied worden uitgesloten.

3.2. Beperkingen van de werkingssfeer van het Verdrag (artikel 2)

7. In artikel 2 zijn de grenzen van de werkingssfeer van het Verdrag omschreven.

8. In paragraaf 1 is gesteld dat het Verdrag enkel van toepassing is op VN- en geassocieerd personeel alsook op de VN-operaties als omschreven in artikel 1. Uiteraard mag deze bepaling niet op een te restrictieve manier worden uitgelegd: het Verdrag heeft ook betrekking op iedere persoon die een strafbaar feit pleegt omschreven in het Verdrag, zelfs al behoort betrokken persoon niet tot een van vooroemde categorieën.

9. Naar luid van paragraaf 2 worden de toestanden waarin conflicten tussen het Verdrag en het humanitair recht het vaakst voorkomen uit de werkingssfeer van het Verdrag uitgesloten, te weten VN-operaties waarvoor door de Veiligheidsraad machting is verleend als dwangactie op grond van Hoofdstuk VII van het Handvest der Verenigde Naties, waarbij personeel is betrokken als strijders tegen georganiseerde strijdkrachten en waarop het recht inzake internationale gewapende conflicten van toepassing is.

10. Het is dus niet de bedoeling om door middel van deze uitsluitingsclausule te voorzien in zones waarin geen recht geldt, maar enkel om het recht inzake gewapende conflicten toe te passen op vooroemde situaties als er sprake is van een gewapend internationaal conflict in de betekenis die aan die termen in het internationaal humanitair recht wordt gegeven.

Een interpretatie *a contrario* is evenwel uitgesloten: zelfs wanneer het Verdrag van toepassing is,

stitution spécialisée ou l'Agence internationale de l'Energie atomique ou déployées par une ONG dans le cadre d'un accord avec une de ces organisations pour mener des activités à l'appui de l'exécution du mandat d'une opération des Nations Unies. La notion clé du champ d'application de la Convention est donc la définition d'une «opération des Nations Unies». Or celle-ci, selon le paragraphe c) de l'article 1er couvre, d'une part, les opérations de maintien ou de rétablissement de la paix et de la sécurité internationale, et, d'autre part, les opérations au sujet desquelles le Conseil de Sécurité ou l'Assemblée générale ont déclaré, aux fins de la Convention, qu'il existe un risque exceptionnel pour la sécurité du personnel participant à l'opération. Cette définition est toutefois limitée par l'article 2, paragraphe 2, qui exclut, dans certains cas, du champ d'application de la Convention les opérations coercitives des Nations Unies fondées sur le Chapitre VII de la Charte des Nations Unies.

3.2. Limites du champ d'application de la Convention (article 2)

7. L'article 2 détermine les limites du champ d'application de la Convention.

8. Le paragraphe 1er précise que la Convention ne s'applique qu'au personnel des Nations Unies, au personnel associé et aux opérations des Nations Unies tels que définis à l'article 1er. Il ne faut bien entendu pas interpréter cette disposition de façon trop restrictive: la Convention visera également toute personne qui commet une infraction définie à la Convention quand bien même il ne s'agirait pas d'une personne entrant dans les catégories précitées.

9. Quant au paragraphe 2, il exclut du champ d'application de la Convention les situations où les conflits entre la Convention et le droit humanitaire seraient les plus présents, soit les opérations des Nations Unies autorisées par le Conseil de sécurité en tant qu'action coercitive en vertu du chapitre VII de la charte des Nations Unies dans le cadre de laquelle du personnel est engagé comme combattant contre des forces armées organisées et à laquelle s'applique le droit des conflits armés internationaux.

10. Il ne s'agit donc pas de créer des zones de non-droit par le biais de cette clause d'exclusion du champ d'application, mais de laisser le seul droit des conflits armés s'appliquer dans les situations précitées, dès lors qu'existe un conflit armé international au sens donné à ces termes par le droit international humanitaire.

Une interprétation *a contrario* ne peut toutefois être invoquée: même lorsque la Convention

geldt het recht inzake gewapende conflicten samen met het Verdrag telkens wanneer zich een toestand voordoet die ressorteert onder het recht inzake gewapende conflicten. In artikel 20.a is zulks uitdrukkelijk bevestigd.

3.3. Bepalingen inzake de uitvoering van een VN-operatie (artikelen 3 tot 8)

3.3.1. Bepalingen inzake de identificatie van het VN-personeel (artikel 3)

11. Overeenkomstig artikel 3 moeten de militaire onderdelen en de politie-onderdelen van een VN-operatie en hun voertuigen, vaartuigen en luchtvaartuigen in alle omstandigheden duidelijke herkenningsstekens voeren. De overige personen beschermd door het Verdrag, hun voertuigen, vaartuigen en luchtvaartuigen voeren een dergelijk herkenningssteken enkel wanneer de Secretaris-Generaal niet anders heeft besloten. In bepaalde omstandigheden is het inderdaad mogelijk dat het voeren van dergelijk herkenningssteken de veiligheid van het betrokken personeel eerder vermindert dan verhoogt. Op de vraag of het ontbreken van een duidelijk herkenningssteken door de daders van een aanval op die personeelsleden kan worden ingeroepen om een veroordeling wegens de in het Verdrag strafbaar gestelde feiten te voorkomen moet geval per geval worden geantwoord.

12. Overeenkomstig paragraaf 2 moet elk lid van het VN- en geassocieerd personeel zonder uitzondering deugdelijke identiteitsbewijzen dragen.

3.3.2. Overeenkomsten inzake de status van een VN-operatie (artikel 4)

13. In artikel 4 wordt aan de ontvangende Staat van een VN-operatie, zoals bedoeld in artikel 1 van het Verdrag, gevraagd met de VN zo spoedig mogelijk een overeenkomst te sluiten inzake de status van de VN-operatie en van alle bij de operatie betrokken personeelsleden. Die overeenkomst heeft inzonderheid betrekking op de voorrechten en immuniteten voor militaire onderdelen en politie-onderdelen van de operatie.

14. Het gegeven dat een dergelijke overeenkomst niet verplicht en voorafgaand moet worden gesloten volgt uit de verscheidenheid aan situaties in het kader waarvan de VN operaties opzet. Het komt vrij vaak voor dat een dergelijke operatie plaats vindt op een grondgebied waar geen daadwerkelijk wettelijk gezag meer bestaat: bij gebrek aan een plaatselijke partner kunnen de Verenigde Naties geen overeenkomst sluiten. Terzake kan worden gerefereerd aan de situatie in Somalië, die al jaren onveranderd is.

s'applique, le droit des conflits armés reste d'application, en même temps que la Convention, chaque fois qu'une situation tombant dans le champ d'application du droit des conflits armés se présente. L'article 20.a le confirme explicitement.

3.3. Règles relatives à la mise en œuvre d'une opération des Nations Unies (articles 3 à 8)

3.3.1. Règles d'identification du personnel des Nations Unies (article 3)

11. L'article 3 établit l'obligation pour les éléments militaires et de police d'une opération des Nations Unies, leurs véhicules, navires et aéronefs de porter en toutes circonstances une marque distinctive d'identification. Les autres personnes protégées par la Convention, leurs véhicules, navires et aéronefs ne porteront une telle marque que si le Secrétaire général n'en a pas décidé autrement. En effet, on peut imaginer que, dans certains contextes, le port d'une telle marque plutôt que de renforcer la protection des personnes concernées pourrait conduire à une réduction de la sécurité de ce personnel. Toutefois, le problème de savoir si l'absence de signe distinctif pourrait être invoquée par les auteurs d'une attaque contre des membres de ce personnel pour éviter une condamnation sur base des faits incriminés par la Convention relèvera de chaque cas d'espèce.

12. Le paragraphe 2 prévoit quant à lui l'obligation pour chaque membre du personnel des Nations Unies et du personnel associé de porter sur soi des documents d'identification appropriés, sans exception.

3.3.2. Accords sur le statut d'une opération des Nations Unies (article 4)

13. L'article 4 invite l'Etat hôte d'une opération des Nations Unies, telle que visée par l'article 1er de la Convention, à conclure dès que possible un accord avec l'Organisation des Nations Unies sur le statut de l'opération et de l'ensemble du personnel engagé dans celle-ci. Cet accord portera notamment sur les priviléges et immunités des éléments militaires et de police de l'opération.

14. L'absence de caractère obligatoire et préalable de la conclusion d'un tel accord découle de la variété de situations au sein desquelles les opérations des Nations Unies sont déployées. Il n'est pas rare qu'une telle opération soit menée sur un territoire où il n'existe plus d'autorité légale effective: l'accord de statut ne peut alors être conclu faute, pour l'Organisation des Nations Unies, de trouver un partenaire local. On peut songer à ce sujet à la situation de la Somalie, inchangée depuis de nombreuses années.

3.3.3. Plicht van de Staat van doortocht van een VN-operatie (artikel 5)

15. Op grond van artikel 5 moet de staat van doortocht, die Partij is bij dit Verdrag, de vrije doortocht vergemakkelijken van het personeel, bedoeld in het Verdrag, alsmede van de uitrusting ervan. Het aanwenden van het werkwoord «vergemakkelijkt» onderstelt niet enkel de plicht de doortocht niet te belemmeren, maar ook het eventueel nemen van positieve maatregelen om de omstandigheden waarin de doortocht plaatsvindt te verbeteren.

3.3.4. Plicht van het VN-personeel en geassocieerd personeel tijdens een VN-operatie (artikel 6)

16. In artikel 6 wordt herinnerd aan enkele fundamentele beginselen die ten grondslag liggen aan elke VN-operatie zoals bedoeld in het Verdrag. In de eerste plaats gaat aandacht uit naar de gevolgen van het soevereiniteitsbeginsel van de Staten toegepast op een VN-operatie, te weten de plicht de wetten en voorschriften van de ontvangende Staat en de Staat van doortocht na te leven op hun respectieve grondgebieden. Vervolgens is ingegaan op de gevolgen van de beperking van de bevoegdheden van de leden van een operatie via hun internationaal mandaat, te weten de plicht zich te onthouden van gedragingen of activiteiten die onverenigbaar zijn met het onpartijdige en internationale karakter van hun mandaat. Overeenkomstig het artikel kan enkel de Secretaris-Generaal passende maatregelen nemen om de nakoming van deze bepaling te waarborgen.

3.3.5. Plicht van de ontvangende Staat en van de Verdragsluitende Staten om dat personeel, zijn uitrusting en zijn gebouwen te beschermen (artikel 7)

17. In artikel 7 wordt voorzien in een algemene regel inzake preventie en samenwerking krachtens welke de Verdragsluitende Staten de passende maatregelen nemen om de veiligheid van het VN-personeel en het geassocieerd personeel, zoals omschreven in het Verdrag, te beschermen tegen de strafbare feiten bedoeld in artikel 9 (paragraaf 2) en met hen en met de Organisatie van de Verenigde Naties samen te werken om de naleving van het Verdrag zo goed mogelijk te waarborgen, in het bijzonder wanneer de ontvangende Staat zelf niet in staat is de vereiste maatregelen te nemen (paragraaf 3). Een en ander heeft betrekking op VN-operaties in het kader van zeer zware onlusten of op een territorium waar geen officieel gezag meer bestaat dat minimale daadwerkelijke controle uitoefent.

3.3.3. Obligations de l'Etat de transit d'une opération des Nations Unies (article 5)

15. En vertu de l'article 5, l'Etat de transit, partie à la Convention, est tenu de faciliter le libre transit du personnel visé par la Convention et de son matériel. L'utilisation du verbe «faciliter» implique non seulement l'obligation de ne pas entraver le transit, mais éventuellement de prendre des mesures positives en vue d'améliorer les conditions de transit.

3.3.4. Obligations des membres du personnel des Nations Unies et du personnel associé dans le cadre d'une opération des Nations Unies (article 6)

16. L'article 6 rappelle quelques principes fondamentaux fondant toute opération des Nations Unies, telle que visée par la Convention. Il précise, d'une part, les conséquences du principe de souveraineté des Etats appliqué à une opération des Nations Unies, soit l'obligation de respecter les lois et règlements de l'Etat hôte et de l'Etat de transit sur leurs territoires respectifs, et, d'autre part, les conséquences de la limitation des compétences des membres d'une opération par le biais de leur mandat international, soit l'obligation de s'abstenir de toute action ou activité incompatible avec le caractère impartial et international de leur mandat. Le Secrétaire général est le seul organe désigné par l'article pour prendre les mesures appropriées pour assurer le respect de cette disposition.

3.3.5. Obligation de l'Etat hôte et des Etats parties de protéger ce personnel, son matériel et ses locaux (article 7)

17. L'article 7 établit une règle générale de prévention et de coopération précisant que les Etats parties prennent les mesures appropriées pour protéger le personnel des Nations Unies et le personnel associé, tels que définis par la Convention, des infractions visées à l'article 9 (paragraphe 2) et d'organiser entre eux et avec l'Organisation des Nations Unies une coopération permettant d'assurer le mieux possible le respect de la Convention, en particulier lorsque l'Etat hôte n'est pas lui-même en mesure de prendre les mesures requises (paragraphe 3), ce qui vise les situations d'opérations des Nations Unies menées dans un contexte de troubles très graves ou sur un territoire où il n'existe plus d'autorité officielle exerçant un minimum de contrôle effectif.

18. Deze bepaling betreft enkel inspanningsverplichtingen en geen resultaatsverbintenissen.

3.3.6. Plicht om personeel aangehouden tijdens de uitoefening van zijn taken vrij te laten en billijk te behandelen in afwachting van de vrijlating (artikel 8)

19. In artikel 8 is gesteld dat behoudens een andersluidende bepaling in een overeenkomst inzake de status van strijdkrachten, VN- of geassocieerd personeel dat «tijdens de uitoefening van zijn taken» wordt vastgehouden of gevangengenomen en is geïdentificeerd, niet mag worden onderworpen aan ondervraging, terstond dient te worden vrijgelaten en in de gelegenheid te worden gesteld terug te keren naar de Organisatie der Verenigde Naties of andere daarvoor in aanmerking komende autoriteiten. Voor hun vrijlating «dienen zij te worden behandeld in overeenstemming met de universeel erkende normen op het gebied van de rechten van de mens en met de beginselen en de geest van de Verdragen van Genève van 1949».

Dit artikel ontzegt, behoudens een andersluidend beding in de overeenkomst inzake het statuut, aan de ontvangende Staat het recht om een krachtens zijn nationaal recht geoorloofde strafvordering in te stellen tegen voornoemde personen ingeval een dergelijk vordering plaats heeft «bij de uitoefening van hun functie». In dat geval zou het Verdrag kunnen worden begrepen als een internationaal verdrag dat voorziet in bepaalde immuniteiten ten aanzien van bedoelde personen, overeenkomstig de voorwaarden bedoeld in het artikel. Er is dus geen tegenstrijdigheid met het nationaal recht, aangezien de internationale overeenkomst in de Belgische rechtsorde primeert. Wat de naleving van de normen inzake de rechten van de mens en het humanitair recht betreffende de gevangenneming van de betrokken personen betreft, is het Belgische recht conform deze plichten, ook tijdens een gewapend conflict.

Dit artikel vereist bijgevolg geen enkele aanpassing van het Belgische recht.

20. Dit artikel kan evenwel een probleem opleveren ingeval regels van internationaal humanitair recht (voornamelijk de misdaad van volkenmoord, de misdaad tegen de mensheid en de meest ernstige oorlogsmisdaden, onder meer ernstige inbreuken op de Verdragen van Genève) worden overtreden door een lid van dat personeel tijdens de «uitoefening van zijn taken». Het gaat evenwel slechts om een «schijnprobleem», aangezien het Verdrag niet belet dat vervolging wordt ingesteld. Krachtens het internationaal humanitair recht, dat op grond van artikel 20.a) van het Verdrag van toepassing blijft, is het namelijk uitgesloten in dergelijke omstandigheden een beroep te doen op welke vorm van immuniteit dan ook.

18. Cette disposition ne contient que des obligations de moyen et non des obligations de résultat.

3.3.6. Obligation de libérer le personnel arrêté dans le cadre de l'exercice de ses fonctions et de lui assurer un traitement équitable avant relaxe (article 8)

19. L'article 8 prévoit que, sauf disposition contraire d'un éventuel accord sur le statut des forces, en cas de capture ou de détention de membres du personnel des Nations Unies et du personnel associé «dans l'exercice de leurs fonctions», ces personnes ne peuvent être soumises à un interrogatoire et doivent être promptement relâchées et rendues à l'Organisation des Nations Unies ou une autre autorité appropriée, dès que leur identité est établie. Avant leur relaxe, «ils doivent être traités conformément aux normes universellement reconnues en matière de droits de l'homme ainsi qu'aux principes et à l'esprit des Conventions de Genève de 1949».

Cet article empêche, sauf clause contraire dans l'accord de statut, l'exercice par l'Etat hôte d'une action répressive licite au regard de son droit interne à l'égard des personnes précitées lorsqu'une telle action intervient à leur encontre «dans l'exercice de leur fonction». Il faut comprendre que la Convention jouerait ici le rôle d'un traité international instaurant certaines immunités à l'égard des personnes visées, aux conditions précisées par l'article. Il n'y a donc pas contrariété avec le droit interne, l'accord international conventionnel primant ce dernier dans l'ordre juridique belge. Quant au respect des normes de droits de l'homme et de droit humanitaire relatives à la détention des personnes concernées, le droit belge est conforme à ces obligations, y compris en cas de conflit armé.

Cet article ne requiert donc aucune adaptation du droit belge.

20. Cet article soulève toutefois un problème apparent en cas de violation des règles de droit international humanitaire (essentiellement le crime de génocide, le crime contre l'humanité et les plus graves crimes de guerre dont les infractions graves aux Conventions de Genève) par un membre de ces personnels alors qu'il se trouvait «dans l'exercice de ses fonctions». Le problème n'est en fait qu'apparent, car la Convention ne devrait pas empêcher l'exercice de poursuites contre cette personne étant donné que le droit international humanitaire, qui reste d'application en vertu de l'article 20.a) de la Convention, écarte toute invocation d'une immunité quelconque dans de telles circonstances.

3.4. Strafbaarstelling van sommige feiten gepleegd tegen beschermd personeel, zijn gebouwen, uitrusting, enz. (artikel 9)

21. Krachtens dit artikel worden een aantal feiten strafbaar gesteld en moeten de Staten die Partij zijn bij dit Verdrag die feiten in hun nationaal recht strafbaar stellen.

Het gaat enkel over opzettelijk gepleegde feiten die in vijf categorieën worden onderverdeeld en genummerd van *a*) tot *e*). Het zijn:

a) Een moord op, een ontvoering van of «een aanslag tegen de persoon of de vrijheid van een lid van VN-personeel of geassocieerd personeel»: deze feiten komen op passende wijze aan bod in de artikelen 393 en 394 van het Strafwetboek — wat moord betreft —; in artikel 347bis van het Strafwetboek — wat ontvoering betreft —; in artikel 398 en volgende van het Strafwetboek (opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen) alsook in artikel 434 en volgende van het Strafwetboek (aanslagen op de persoonlijke vrijheid).

b) Een gewelddadige aanslag gepleegd op de officiële gebouwen, de privé-woning of de middelen van vervoer van een beschermd persoon, voor zover deze aanslag van die aard is dat de fysieke integriteit of de vrijheid van de beschermd persoon in gevaar worden gebracht: deze feiten worden op passende wijze aangepakt in de artikelen 440 van het Strafwetboek (huisvredebreuk met verzwarende omstandigheden, waaronder het dragen van wapens), artikel 468 en volgende van het Strafwetboek (diefstal met geweld), artikel 510 en volgende (brandstichting waarbij personen in gevaar worden gebracht), artikel 525 van het Strafwetboek (volledige of gedeeltelijke vernieling, door middel van geweld, feitelijkheden of bedreigingen, van gebouwen, vervoer- en communicatiemiddelen) en artikel 530 en volgende van het Strafwetboek (vernieling van andermans roerende eigendommen met behulp van gewelddaden, van dien aard mensen in gevaar te brengen).

c) De dreiging een van de aanslagen bedoeld in de paragrafen *a*) en *b*) te plegen met het oogmerk een natuurlijke persoon of rechtspersoon te dwingen een handeling te verrichten of zich daarvan te onthouden: er moet worden onderstreept dat de dreiging een aanslag te plegen tegen personen of goederen, ongeacht het nagestreefde doel ervan krachtens het Belgische recht wordt gestraft, aangezien dat feit wordt gestraft met een vrijheidsstraf van ten hoogste drie maanden (artikel 327 en volgende van het Strafwetboek). Deze voorwaarde wordt vervuld door het geheel van vooroemde bepalingen in het Strafwetboek.

d.) De poging een van de aanslagen bedoeld in de paragrafen *a*) en *b*) te plegen: in het Belgisch recht wordt de poging altijd gestraft wanneer het gaat om een poging tot misdaad (51 en 52 van het Strafwet-

3.4. Incrimination de certains faits commis à l'encontre du personnel protégé, ses locaux, matériels, etc. (article 9)

21. Cet article incrimine une série de faits et impose aux Etats parties de les ériger en infractions dans leur droit interne.

Il ne concerne que des faits intentionnels présentés en cinq catégories, chiffrées *a*) à *e*). Soit:

a) Le meurtre, l'enlèvement ou «toute autre atteinte contre la personne ou la liberté d'un membre du personnel des Nations Unies ou du personnel associé»: ces faits sont couverts adéquatement par les articles 393 et 394 du Code pénal — pour le meurtre —; l'article 347bis du Code pénal — pour l'enlèvement —; et l'article 398 et suivants du Code pénal (coups et blessures volontaires) ainsi que l'article 434 et suivants du Code pénal (attentats à la liberté individuelle) — pour les autres atteintes visées par la Convention.

b) L'atteinte, accompagnée de violence, portée contre les locaux officiels, le domicile privé ou les moyens de transport d'une personne protégée, pour autant que cette atteinte soit de nature à mettre l'intégrité physique ou la liberté de la personne protégée en danger: ces faits sont couverts adéquatement par les articles 440 du Code pénal (violation de domicile avec circonstances aggravantes, dont le port d'armes), 468 et suivants du Code pénal (vol avec violences), 510 et suivants (incendie mettant en péril des individus), 525 du Code pénal (destruction en tout ou en partie, à l'aide de violences, voies de fait ou menaces, de constructions, moyens de transport et de communication) et 530 et suivants du Code pénal (destruction de propriétés mobilières d'autrui avec violences, de nature à mettre des personnes en péril).

c) La menace de commettre une des atteintes prévues aux alinéas *a*) et *b*) précédents dans le but de contraindre une personne physique ou morale à accomplir un acte quelconque ou à s'en abstenir: il faut rappeler que le droit belge réprime la menace de commettre un attentat contre les personnes ou les biens, quel que soit le but poursuivi, dès lors que cet attentat est sanctionné d'une peine privative de liberté dont le maximum est d'au moins trois mois (article 327 et suivants du Code pénal). Cette condition est remplie par l'ensemble des dispositions du Code pénal visées ci-dessus.

d) La tentative de porter une des atteintes précitées aux alinéas *a*) et *b*): il faut rappeler que la tentative est toujours réprimée en droit belge lorsqu'il s'agit d'une tentative de crime (51 et 52 du Code pénal). Par

boek). Maar daarentegen «de wet bepaalt in welke gevallen (...) poging tot wanbedrijf wordt gestraft» (artikel 53 van het Strafwetboek). In voornoemde artikelen van het Strafwetboek wordt voorzien in criminale straffen voor de beschouwde feiten en in geval van strafbare feiten gestraft met delictuele straffen, voorziet een bepaling van het wetboek in de bestrafning van de poging tot misdrijf telkens wanneer het gaat over een relevante bepaling met betrekking tot de werkingssfeer van het Verdrag.

e) De deelneming als medeplichtige aan vooroemde aanslag of aan de poging daartoe, het organiseren ervan of het geven van de opdracht daartoe: de medeplichtigen aan een misdaad of aan een wanbedrijf kunnen krachtens het Belgisch recht even goed in geval van poging als voltooid strafbaar feit worden vervolgd (artikel 67 en volgende van het Strafwetboek). De organisatoren en diegenen die de opdracht hebben gegeven een misdaad of een wanbedrijf te plegen worden krachtens het Belgisch recht op dezelfde wijze vervolgd als de daders van die misdaden en wanbedrijven (artikel 66 van het Strafwetboek).

Het Belgisch recht stemt dus overeen met artikel 9 van het Verdrag. De bekraftiging van het Verdrag onderstelt geen aanpassing van het Belgisch recht wat deze bepaling betreft.

22. Ten slotte is in artikel 9 paragraaf 1.c van het Verdrag voorzien in de strafbaarstelling van de dreiging een aanslag te plegen op personen of op goederen bedoeld in artikel 9, paragraaf 1.a en b. Tijdens de onderhandeling over internationale verdragen in strafzaken neemt België een dreiging in het kader van de toepassing van de regels inzake uitlevering en rechtshulp slechts in aanmerking wanneer deze dreiging voldoende aannemelijk is. Dit standpunt is onlangs nog verdedigd tijdens de onderhandelingen over het ontwerp van het internationaal verdrag inzake de bestrafning van nucleair terrorisme. Bijgevolg moet op het tijdstip van de bekraftiging een interpretatieve verklaring worden afgelegd waarin begrip bedreiging aangewend in artikel 9 paragraaf 1.c van het Verdrag nauwer wordt omschreven. De tekst van voornoemde verklaring zou als volgt moeten luiden:

«De Belgische regering formuleert de volgende verklaring: Artikel 9 paragraaf 1.c heeft enkel betrekking op de gevallen waarin de dreiging als aannemelijk wordt beschouwd.»

3.5. Vestiging van rechtsmacht van de Verdragsluitende Staten teneinde kennis te nemen van de strafbare feiten bedoeld in het Verdrag (artikel 10)

23. Overeenkomstig artikel 10, paragraaf 1, moeten de Staten zich bevoegd verklaren om kennis te

contre, la «loi détermine dans quels cas (...) sont punies les tentatives de délits »(article 53 du Code pénal). Or l'ensemble des articles du Code cités ci-dessus établit des peines criminelles pour les infractions considérées ou lorsqu'il s'agit d'infractions sanctionnées de peines délictuelles, une disposition du Code prévoit la répression de la tentative de délit chaque fois qu'il s'agit d'une disposition pertinente eu égard au champ d'application de la Convention.

e) La participation en tant que complice à l'atteinte précitée ou à la tentative de commettre une telle atteinte, le fait d'organiser ou d'ordonner cette atteinte: les complices d'un crime ou d'un délit peuvent être poursuivis en droit belge aussi bien en cas de tentative que d'infraction accomplie (article 67 et suivants du Code pénal); quant aux organisateurs et ceux qui ont ordonné un crime ou un délit, ils sont poursuivis en droit belge de la même manière que les auteurs de ces crimes et délits (article 66 du Code pénal).

Le droit belge est donc conforme à l'article 9 de la Convention. La ratification de la Convention ne nécessitera pas d'adaptation du droit belge en ce qui concerne cette disposition.

22. Enfin, l'article 9 paragraphe 1.c de la Convention prévoit l'incrimination de la menace de commettre une atteinte aux personnes ou aux biens, telle que visée à l'article 9 paragraphe 1.a et b. La position de la Belgique, dans le cadre de la négociation de conventions internationales en matière pénale, est de ne prendre une menace en considération dans le cadre de l'application de règles d'extradition et d'entraide judiciaire, que si cette menace présente un degré suffisant de crédibilité. Cette position a été encore défendue récemment dans le cadre de la négociation du projet de Convention internationale pour la répression du terrorisme nucléaire. Il convient dès lors d'émettre une déclaration interprétative au moment de la ratification précisant la notion de menace utilisée à l'article 9 paragraphe 1.c du texte de Convention et dont le texte serait le suivant:

«Le Gouvernement belge déclare ce qui suit: l'article 9 paragraphe 1.c ne couvre que les cas où la menace considérée est crédible.»

3.5. Etablissement de la compétence des Etats parties pour connaître des infractions visées par la Convention (article 10)

23. L'article 10 paragraphe 1er oblige les Etats à établir leur compétence pour connaître des infrac-

nemen van de in artikel 9 bedoelde strafbare feiten op grond van de volgende criteria :

a.) Territorialiteit: elke Staat die Partij is bij dit Verdrag moet zich bevoegd verklaren kennis te nemen van een strafbaar feit bedoeld in het Verdrag, wanneer dit feit gepleegd is op zijn grondgebied, aan boord van een schip of van een luchtvaartuig dat in die Staat is geregistreerd. De bepalingen van de Belgische wetten zijn in dit geval van toepassing, te weten artikel 3 van het Strafwetboek, artikel 36 van de wet van 27 juni 1937 houdende herziening van de wet van 16 november 1919, betreffende de regeling der luchtvaart en artikel 73 van de wet van 5 juni 1928 houdende herziening van het tucht- en strafwetboek voor de koopvaardij en de zeevisserij.

b.) Actieve rechtspersoonlijkheid: wanneer het strafbaar feit door een Belgische onderdaan in het buitenland is gepleegd, is de Belgische rechter bevoegd op grond van artikel 7 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, voor zover er dubbele tenlastelegging is en, indien het strafbare feit is gepleegd tegen een vreemdeling, een klacht van deze of van zijn familie, of een officieel bericht van de autoriteit van de Staat op het grondgebied waarvan het strafbaar feit is gepleegd. Aangezien alle Staten die Partij zijn bij het Verdrag dezelfde verplichting moeten naleven, wordt steeds tegemoet gekomen aan de voorwaarde van dubbele tenlastelegging. Daarenboven kan ervan worden uitgegaan dat in geval van de strafbare feiten bedoeld in het Verdrag steeds het officiële bericht zal worden bezorgd.

24. In paragraaf 2 wordt aan de Verdragsluitende Staten gevraagd de bevoegdheid van hun rechtscolleges uit te breiden tot andere gevallen. Het gaat niet om een verplichting, aangezien elke Staat zijn beleid inzake bestrafning zelf bepaalt. Drie situaties worden bedoeld: de vermoedelijke dader is een staatloze die zijn vaste verblijfplaats heeft in een Staat die Partij is bij dit Verdrag, het slachtoffer is een onderdaan van een Staat die Partij is bij dit Verdrag en het strafbare feit werd gepleegd in een poging die Staat te dwingen een handeling te verrichten of zich daarvan te onthouden.

25. Ingeval het strafbaar feit is gepleegd door een staatloze die in België verblijft of ertoe strekt de Belgische Staat te dwingen iets te doen of niet te doen, is de Belgische rechter enkel wegens deze enige grond niet bevoegd. De Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering (inzonderheid artikel 10, vijfde lid) regelt onder voorwaarden de vervolging door Belgische rechtbanken van misdrijven gepleegd tegen Belgen in het buitenland. Bijgevolg komt het Belgische recht slechts gedeeltelijk tegemoet aan deze bepaling houdende facultatieve uitbreiding van bevoegdheid van de rechtscolleges van de Verdragsluitende Staten. Niettemin lijkt het niet gepast voor deze gevallen in het Belgische recht een bijzondere bevoegdheid in te voeren: de uitbreiding van de extra-

tions visées à l'article 9 en fonction des critères suivants :

a) territorialité: tout Etat partie est tenu d'établir sa compétence pour connaître d'une infraction visée par la Convention, lorsque cette infraction a été commise sur son territoire, à bord d'un navire ou d'un aéronef immatriculé dans ledit Etat. Les dispositions des lois belges s'appliquent dans ce cas, conformément à l'article 3 du Code pénal, à l'article 36 de la loi du 27 juin 1937 portant révision de la loi du 16 novembre 1919 relative à la réglementation de la navigation aérienne et à l'article 73 de la loi du 5 juin 1928 portant révision du code disciplinaire et pénal pour la marine marchande et la pêche maritime;

b) personnalité active: si l'infraction est commise par un ressortissant belge à l'étranger, le juge belge est compétent en vertu de l'article 7 du Titre préliminaire du Code de procédure pénale, pour autant qu'il y ait double incrimination et, si l'infraction a été commise contre un étranger, plainte de celui-ci ou de sa famille, ou avis officiel de l'Etat sur le territoire duquel l'infraction a été commise. Etant donné que la même obligation s'impose à tous les Etats parties, la condition de la double incrimination sera toujours rencontrée. En outre, dans le cas des infractions visées par la Convention, on peut considérer que l'avis officiel sera toujours transmis.

24. Le paragraphe 2 invite les Etats parties à étendre la compétence de leurs juridictions à d'autres cas de figures, mais il ne s'agit pas cette fois d'une obligation, chaque Etat partie pouvant décider de sa politique répressive en la matière. Trois situations sont envisagées : l'auteur présumé est un apatride ayant sa résidence habituelle dans un Etat partie; la victime est un ressortissant d'un Etat partie et l'infraction a été commise dans le but de contraindre un Etat partie à accomplir un acte quelconque ou à s'en abstenir.

25. Dans l'hypothèse où l'infraction est commise par un apatride résidant en Belgique ou lorsque l'infraction a pour but de contraindre l'Etat belge à faire ou ne pas faire quelque chose, le juge belge ne sera pas compétent pour ce seul motif. Par contre, le Titre préliminaire du Code de procédure pénale (plus particulièrement l'article 10, paragraphe 5) organise conditionnellement les poursuites par des tribunaux belges d'infractions commises contre des Belges à l'étranger. Le droit belge ne rencontre donc que d'une façon limitée cette disposition d'extension facultative de compétence des juridictions des Etats parties. Il ne semble toutefois pas opportun d'introduire une compétence spécifique dans le droit belge pour ces hypothèses : la question de l'extension de la compé-

territoriale bevoegdheid van de Belgische rechter is een onderwerp dat het kader van instemming met dit Verdrag ruim overschrijdt.

26. Krachtens artikel 10, paragraaf 4, moeten de Verdragsluitende Staten zich bevoegd verklaren om de toepassing van het beginsel *aut dedere aut judicare* mogelijk te maken. De Belgische rechter moet dus bevoegd zijn om kennis te nemen van de strafbare feiten bedoeld in het Verdrag wanneer de vermoedelijke dader ervan zich op het Belgische grondgebied bevindt, op voorwaarde dat België de bedoelde persoon niet uitlevert aan een van de Staten die bevoegd zijn op grond van artikel 10, paragraaf 1 en 2, van het Verdrag. Het gaat niet om een bevoegdheid door vertegenwoordiging, aangezien de bevoegdheid niet is onderworpen aan een formeel verzoek om uitlevering, maar die bestaat zodra de persoon op het Belgische grondgebied wordt aangetroffen.

Thans verleent het Belgisch recht over het algemeen niet een dergelijke uitgebreide bevoegdheid aan de rechter. Er bestaan enkel bijzondere bepalingen aangenomen met het oog op de bekraftiging van andere internationale instrumenten die dezelfde soort van verplichting omvatten (inonderheid het Verdrag inzake beveiliging van kernmateriaal, opgemaakt te Wenen en te New York op 3 maart 1980, na de bekraftiging waarvan artikel 12bis ingevoegd werd in de Voorlopige Titel van het Wetboek van Strafvordering). De aanpassing van voornoemd artikel 12bis, in de zin van een algemene omschrijving die geldt voor alle verdragen die een verplichting omvatten identiek aan deze waar België Partij bij zou zijn, zou enerzijds tegemoet komen aan de noodzakelijke overeenstemming van het Belgisch recht met de tekst van dit Verdrag en anderzijds voorkomen dat het Belgisch moet worden aangepast telkens wanneer ons land Partij wordt bij een verdrag dat een gelijksoortige bepaling omvat.

3.6. Plichtdebedoeldestrafbare feiten te voorkomen (artikel 11)

27. De Verdragsluitende Staten zijn krachtens artikel 11 verplicht alle noodzakelijke preventieve maatregelen te nemen, inzonderheid die welke ertoe strekken «te voorkomen dat op hun onderscheiden grondgebieden voorbereidingen worden getroffen om deze strafbare feiten te plegen, binnen of buiten hun eigen grondgebied».

In artikel 11.b is voorzien in de uitwisseling van informatie en in de coördinatie van de passende preventieve bestuursrechtelijke en andere maatregelen in overeenstemming met de nationale wetgeving van de betrokken Staten.

Deze twee maatregelen vereisen als dusdanig geen aanpassing van bijzondere bepalingen in het Belgisch recht.

tence extraterritoriale du juge belge est une question qui dépasse largement le cadre de l'assentiment à la présente Convention.

26. Le paragraphe 4 de l'article 10 oblige les Etats parties à établir leur compétence aux fins de permettre l'application du principe *aut dedere aut judicare*. Le juge belge doit donc être compétent pour connaître des infractions couvertes par la Convention lorsque leur auteur présumé se trouve sur le territoire belge, à condition que la Belgique ne l'extraite pas vers l'un des Etats compétents en vertu de l'article 10, paragraphes 1 et 2 de la Convention. Il ne s'agit pas d'une compétence par représentation, dans la mesure où la compétence n'est pas subordonnée à une demande formelle d'extradition, mais existe au contraire dès que la personne est trouvée sur le territoire belge.

A l'heure actuelle, le droit belge ne donne pas, de manière générale, de compétence aussi étendue au juge. Seules existent des dispositions spécifiques adoptées en vue de la ratification d'autres instruments internationaux contenant le même type d'obligation (notamment la Convention sur la protection physique des matières nucléaires, faite à Vienne et à New York le 3 mars 1980, à la suite de la ratification de laquelle l'article 12bis avait été inséré dans le Titre préliminaire du Code de procédure pénale). Une adaptation de l'article 12bis précité, dans le sens d'une formulation d'application générale à toute convention contenant une obligation identique à laquelle la Belgique serait partie, d'une part, répondrait à la nécessaire mise en conformité du droit belge avec le texte de la présente Convention, et, d'autre part, éviterait de devoir adapter le droit belge chaque fois que notre pays devient partie à une convention contenant une disposition analogue.

3.6. Obligations de prévention des infractions considérées (article 11)

27. Les Etats sont tenus, en vertu de l'article 11, de prendre toutes les mesures préventives qui s'imposent, notamment celles tendant à «empêcher que ne se préparent sur leurs territoires respectifs de telles infractions destinées à être commises à l'intérieur ou en dehors de leurs territoires».

L'article 11.b) prévoit quant à lui un échange de renseignements et une coordination des mesures préventives administratives et autres qui seraient à prendre, conformément aux législations nationales des Etats concernés.

Ces deux mesures ne nécessitent pas en tant que telles l'adoption de dispositions spécifiques en droit belge.

3.7. Plichttotuitwisselingvaninformatie(artikel 12)

28. Krachtens artikel 12 doet een Verdragsluitende Staat die over informatie beschikt over een strafbaar feit bedoeld in het Verdrag die gegevens toekomen aan de betrokken Verdragsluitende Staten, rechtstreeks of door tussenkomst van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties ingeval deze Staten geen regelmatige betrekkingen onderhouden. Deze overdracht geschiedt conform het nationaal recht van de Staat die de informatie bezit.

3.8. Voorlopige hechtenis (artikel 13)

29. Artikel 13 betreft de regels inzake voorlopige hechtenis van de vermoedelijke dader van het strafbaar feit door de Staat op het grondgebied waarvan hij zich bevindt. Krachtens paragraaf 2 moet die Staat de in deze paragraaf opgesomde Staten in kennis stellen van de maatregel inzake voorlopige hechtenis genomen in het kader van het Verdrag.

3.9. Regel aut dedere aut judicare (artikel 14)

30. Met het oog op de daadwerkelijke bestrafing is in artikel 14 van het Verdrag bepaald dat de Staat op wiens grondgebied de vermoedelijke dader zich bevindt de keuze heeft tussen twee houdingen: de betrokken persoon uitleveren of de zaak voorleggen aan zijn bevoegde autoriteiten met het oog op vervolging.

31. Concreet doet de zaak zich als volgt voor. Mogelijkheid 1: een verzoek tot uitlevering wordt gedaan door een Verdragsluitende Staat die bevoegd is op grond van een van de bevoegdheden opgesomd in artikel 10: in dat geval kan de aangezochte Staat al dan niet instemmen met de uitlevering. Ingeval uitlevering wordt geweigerd, legt de aangezochte Staat de zaak volgens een procedure overeenkomstig zijn nationale wetgeving voor aan zijn rechterlijke instanties opdat zij betreffende het dossier een beslissing nemen «op dezelfde wijze als in het geval van een gewoon strafbaar feit van ernstige aard overeenkomstig de wetgeving van die staat». Mogelijkheid 2: geen enkel verzoek tot uitlevering werd ingediend. Uitlevering kan onmogelijk zijn, inzonderheid wegens de toepassing van de regel van niet-uitlevering van eigen onderdanen. Ook in dat geval moet de Staat op wiens grondgebied de persoon zich bevindt, de zaak aanhangig maken bij zijn rechterlijke instanties opdat zij betreffende het dossier een beslissing nemen «op dezelfde wijze als in het geval van een gewoon strafbaar feit van ernstige aard overeenkomstig de wetgeving van die staat». Laatstgenoemde Staat kan in de meeste gevallen evenwel niet op eigen initiatief in de eigenlijke zin van het woord optreden, maar altijd tengevolge van informatie gegeven door een andere Staat — wellicht de Staat *loci delicti commissi*

3.7. Obligation d'échange d'informations (article 12)

28. L'article 12 prévoit qu'un Etat partie ayant certaines informations sur une infraction visée par la Convention les transmet aux Etats parties intéressés, directement ou par le biais du Secrétaire général des Nations Unies si ces Etats n'entretiennent pas de relations suivies. Cette transmission a lieu conformément au droit interne de l'Etat possédant l'information.

3.8. Déention préventive (article 13)

29. L'article 13 organise les règles de détention provisoire de l'auteur présumé de l'infraction par l'Etat sur le territoire duquel il est trouvé. Le paragraphe 2 prescrit une obligation d'informations de la part de l'Etat agissant à l'égard de certains autres Etats énumérés à ce paragraphe à propos des mesures de détention prises dans le cadre de la Convention.

3.9. Règle aut dedere aut judicare (article 14)

30. Afin d'assurer que la répression s'exerce de façon effective, la Convention dispose, en son article 14, que l'Etat sur le territoire duquel l'auteur présumé de l'infraction est découvert a le choix entre deux attitudes: extrader la personne concernée ou soumettre l'affaire à ses autorités compétentes pour l'exercice de l'action pénale.

31. Concrètement, la question se présente de la manière suivante. Soit une demande d'extradition est faite par un Etat partie à la Convention, compétent en vertu d'un des chefs de compétence énumérés à l'article 10; dans ce cas, l'Etat requis décide d'accorder ou non l'extradition; si l'extradition est refusée, l'Etat requis transmet l'affaire à ses autorités judiciaires, selon une procédure conforme à sa législation interne, afin que celles-ci prennent une décision à propos du dossier, «dans les mêmes conditions que pour toute infraction de droit commun de nature grave conformément à la législation de cet Etat». Soit aucune demande d'extradition n'a été formulée. Il se peut notamment que l'extradition soit impossible, notamment en raison de l'application de la règle de la non extradition des nationaux. Dans cette hypothèse, l'Etat sur le territoire duquel se trouve la personne sera tenu également de transmettre l'affaire à ses autorités judiciaires, afin qu'elles prennent une décision à propos du dossier «dans les mêmes conditions que pour toute infraction de droit commun de nature grave conformément à la législation de cet Etat». Il faut cependant remarquer que, dans la plupart des cas, ce dernier Etat n'agira pas à proprement parler d'initiative, mais toujours à la suite de l'information donnée par un autre Etat — vraisemblablement l'Etat *loci delicti commissi* —, soit par le biais d'une

—, hetzij op grond van een verzoek tot voorlopige hechtenis van Interpol, hetzij door middel van een aanklacht van de feiten met het oog op vervolging.

Er moet evenwel worden onderstreept dat de Staat die niet uitlevert, zowel in het ene als in het andere geval, de zaak met het oog op de strafvordering enkel aanhangig moet maken bij zijn bevoegde autoriteiten, met andere woorden in België bij het openbaar ministerie dat zich moet uitspreken over de wenselijkheid om vervolging in te stellen (nog altijd onder dezelfde voorwaarden als voor elk ander ernstig strafbaar feit overeenkomstig de Belgische wetten).

3.10. Regels inzake uitlevering (artikel 15)

32. Artikel 15 bevat de regels inzake uitlevering die gangbaar zijn in internationale verdragen in strafzaken. Bijzondere aandacht moet uitgaan naar paragraaf 1 waarin bepaald is dat «voorzover de in artikel 9 genoemde strafbare feiten niet als uitleveringsdelicten zijn vermeld in een uitleveringsverdrag, bestaande tussen de Staten die Partij zijn bij dit Verdrag, worden zij geacht als zodanig daarin te zijn opgenomen». Deze bepaling zal bijzonder nuttig zijn voor België, want in het Belgisch uitleveringsrecht wordt het bestaan van een internationaal verdrag met de uitleveringsregels tussen Verdragsluitende Staten als noodzakelijke voorwaarde voor de uitlevering van een persoon door België opgelegd.

33. Het Verdrag voorziet geen uitzonderingen op de bepalingen betreffende uitlevering voor de in artikel 9 strafbaar gestelde feiten. Dit komt overeen met de meeste gelijksoortige verdragen inzake het internationaal strafrecht. In dat geval kan elke Verdragsluitende Staat weigeren in te gaan op een verzoek tot uitlevering gegrond op het Verdrag door regels van nationaal recht aan te halen. In het geval van België zou het kunnen gaan om een weigering om politieke of humanitaire redenen of omdat de persoon op wie het verzoek betrekking heeft de Belgische nationaliteit heeft. Ter zake moet geen voorbehoud worden geformuleerd.

3.11. Regels inzake wederzijdse rechtshulp (artikel 16)

34. Artikel 16 stemt overeen met de gangbare bepalingen betreffende wederzijdse rechtshulp in strafzaken. De Verdragsluitende Staten moeten de ruimst mogelijke rechtshulp verlenen inzake aangelegenheden bedoeld in het Verdrag. Het wijzigt de bijzondere verdragen van de Verdragsluitende Staten inzake wederzijdse rechtshulp niet. Deze hebben de overhand op het Verdrag overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat bijzondere normen primieren op algemene normen in geval van tegenstrijdigheden tussen deze twee soorten van normen.

demande d'arrestation provisoire lancée par Interpol, soit par le biais d'une dénonciation des faits aux fins de poursuite.

D'une manière plus générale, il convient en outre de faire observer que, dans l'une et l'autre hypothèses, la seule obligation qui incombe à l'Etat qui n'extrade pas est de soumettre l'affaire à ses autorités compétentes pour l'exercice de l'action pénale, c'est-à-dire, en ce qui concerne la Belgique, au ministère public, qui appréciera l'opportunité de poursuivre (toujours dans les mêmes conditions que pour toute autre infraction grave conformément aux lois belges).

3.10. Règles d'extradition (article 15)

32. On trouve à l'article 15 les règles, classiques dans les conventions internationales en matière pénale, relatives à l'extradition. Le paragraphe 1er qui dispose que «Si les infractions visées à l'article 9 ne figurent pas en tant que cas d'extradition dans un traité d'extradition conclu entre les Etat parties, elles sont réputées y figurer à ce titre.» doit être mis en exergue. En effet, cette disposition sera particulièrement utile pour la Belgique, dans la mesure où le droit extradition belge impose l'existence d'un traité international établissant les règles d'extradition entre Etats parties comme condition nécessaire à l'extradition d'une personne par la Belgique.

33. La Convention ne prévoit pas d'exception aux dispositions organisant l'extradition pour les faits incriminés à l'article 9. Cela correspond à la pratique de la plupart des conventions similaires de droit pénal international. Dans ce cas, chaque Etat partie reste libre de refuser de donner suite à une demande d'extradition fondée sur la Convention en invoquant des règles de droit interne. Dans le cas de la Belgique, il pourrait s'agir d'un refus pour cause politique, pour cause humanitaire ou pour cause de nationalité belge de la personne faisant l'objet de la demande. Aucune réserve ne doit être formulée en la matière.

3.11. Règles d'entraide judiciaire (article 16)

34. L'article 16 correspond aux dispositions classiques relatives à l'entraide judiciaire en matière pénale. Il oblige les Etats parties à s'accorder l'entraide judiciaire la plus large possible dans les domaines couverts par la Convention. Cependant, il ne modifie pas les traités spécifiques conclus par les Etats parties en matière d'entraide judiciaire. Ceux-ci primeront sur la Convention en application du principe général de droit donnant priorité aux normes spécifiques par rapport aux normes à caractère général, en cas de contradiction entre ces deux types de normes.

35. Voornoemde uiteenzettingen inzake de uitleveringsregels gelden *mutatis mutandis* voor de ontstentenis van weigeringsgrond van een verzoek tot wederzijdse rechtshulp.

3.12 Recht van vervolgde personen op een behoorlijke behandeling (artikel 17)

36. Artikel 17 is een klassieke bepaling in internationale verdragen inzake strafrecht. Het garandeert aan de vervolgde persoon een behoorlijke behandeling en een eerlijk proces in elk stadium van het onderzoek of van de procedure. Zulks wordt trouwens ook gewaarborgd in het Belgisch recht.

37. Paragraaf 2 van het artikel, een andere klassieke bepaling terzake, betreft het recht van de vervolgde persoon zich in verbinding te stellen met de vertegenwoordiger van de Staat of van de Staten gerechtigd om zijn rechten te beschermen en het bezoek te krijgen van dergelijke vertegenwoordiger.

Er moet niettemin worden onderstreept dat niets is bepaald ingeval de vervolgde persoon een onderdaan is van de vervolgende Staat of een staatloze die zijn gewone verblijfplaats heeft op het grondgebied van de vervolgende Staat. Het Internationale Comité van het Rode Kruis zou zich evenwel kunnen baseren op analoge bepalingen in andere verdragen inzake internationaal strafrecht (zoals bijvoorbeeld artikel 6 paragraaf 5 van het internationaal Verdrag tegen het nemen van gijzelaars van 18 december 1979 of dezelfde bepaling van het Verdrag inzake de bestrijding van terroristische bomaanslagen van 12 januari 1998) alsmede op de ruime interpretatie van zijn mandaat om de betrokken Staat te vragen of hij instemt met een bezoek aan de vervolgde persoon.

3.13. Plicht tot kennisgeving van het eindresultaat van de strafvordering ingesteld tegendaders of vermoedelijke daders van de strafbare feiten bedoeld in het Verdrag (artikel 18)

38. Krachtens artikel 18 moet iedere Verdragsluitende Staat kennis geven van het eindresultaat van elke strafvordering betreffende in het Verdrag bedoelde strafbare feiten ingesteld door zijn autoriteiten. Die informatie wordt ter kennis gebracht van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties die de informatie doorzendt aan de betrokken Staten. In werkelijkheid heeft de ervaring jammer genoeg al uitgewezen dat de Verenigde Naties niet over toereikende middelen beschikken om dit soort van verplichting stelselmatig toe te passen.

3.14. Plicht inzake de verspreiding (artikel 19)

39. In artikel 19 is bepaald dat de Verdragsluitende Staten zich ertoe verplichten de kennis van dit Ver-

35. Concernant l'absence de cause de refus d'une demande d'entraide judiciaire, les développements ci-dessus relatifs aux règles d'extradition s'y appliquent *mutatis mutandis*.

3.12 Droit des personnes poursuivies à un traitement équitable (article 17)

36. L'article 17 est une disposition classique des conventions internationales en matière de droit pénal. Il reconnaît à la personne poursuivie la garantie d'un traitement et d'un procès équitable à tous les stades de l'enquête et des poursuites. Ce traitement lui est clairement garanti par le droit belge.

37. Le paragraphe 2 de l'article, autre disposition classique en la matière, établit le droit de la personne poursuivie d'entrer en contact avec le représentant de l'Etat ou des Etats habilités à protéger ses droits et recevoir la visite d'un tel représentant.

Il faut cependant noter que rien n'est prévu lorsque la personne poursuivie est un ressortissant de l'Etat poursuivant ou un apatriote ayant sa résidence habituelle sur le territoire de l'Etat poursuivant. Le Comité international de la Croix-Rouge pourrait toutefois se fonder sur des dispositions analogues d'autres conventions de droit pénal international (comme par exemple l'article 6 paragraphe 5 de la Convention internationale contre la prise d'otages du 18 décembre 1979 ou la même disposition de la Convention sur la répression des attentats terroristes à l'explosif du 12 janvier 1998) et sur l'interprétation large donnée à son mandat pour demander à l'Etat concerné s'il l'autorise à rendre visite à la personne poursuivie.

3.13. Obligation d'informations sur les résultats définitifs de l'action pénale engagée contre les auteurs ou présumés auteurs des infractions visées par la Convention (article 18)

38. L'article 18 énonce l'obligation pour tout Etat partie de communiquer le résultat définitif de toute action pénale relative aux infractions visées par la Convention, qui aurait été engagée par ses autorités. Cette information est communiquée au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies qui en informe les autres Etats intéressés. En pratique, l'expérience a malheureusement montré que l'Organisation des Nations Unies ne dispose pas des ressources suffisantes pour donner application systématique à ce type d'obligation.

3.14. Obligation de diffusion (article 19)

39. L'article 19 prévoit que les Etats s'engagent à diffuser la connaissance de la Convention le plus

drag op zo breed mogelijke schaal te verspreiden. De wijze waarop zulks geschiedt, ressorteert onder de bevoegdheid van de Verdragsluitende Staten met uitzondering van het enige geval van verspreiding dat uitdrukkelijk in het Verdrag voorkomt, te weten de invoeging van de inhoud van het Verdrag en van de relevante bepalingen van het internationale humanitaire recht in de militaire opleidingsprogramma's. Deze verplichting valt onder de bevoegdheid van de federale staat en meer bepaald onder die van het Ministerie van Landsverdediging.

3.15. Vrijwaringsclausules (artikelen 20 en 21)

40. De artikelen 20 en 21 hebben geen normatieve draagwijdte als dusdanig, maar omschrijven niettemin de wijze waarop het Verdrag het overige internationale recht al dan niet wijzigt. Deze werkwijze is klassiek in het internationale strafrecht, vooral wanneer het om een verdrag gaat waarvan de werkingssfeer overlappingen kan bevatten met specifieke onderdelen van het internationaal publiek recht, bijvoorbeeld het internationaal humanitair recht. Deze werkwijze wordt traditioneel omschreven met de term «vrijwaringsclausules».

41. Krachtens artikel 20 laat het Verdrag een reeks internationale rechtsregels zoals het internationale humanitair recht onverlet — hoewel krachtens artikel 2, paragraaf 1, bepaalde VN-operaties die ressorteren onder het internationale recht inzake gewapende conflicten uit de werkingssfeer van het Verdrag zijn uitgesloten —; de universeel erkende normen inzake de rechten van de mens; de rechten en verplichtingen van de Staten betreffende de toelating van personen tot hun grondgebied, conform het Handvest der Verenigde Naties, daaronder begrepen de bepalingen van het Handvest die de Veiligheidsraad de mogelijkheid bieden in bepaalde gevallen zonder de toelating, of zelfs tegen de wil van een Staat te handelen; de verplichting van VN-personeel en geassocieerd personeel te handelen in overeenstemming met het mandaat van de VN-operatie waaraan het deelneemt; het recht van een Staat om het personeel terug te trekken dat ter beschikking is gesteld van een dergelijke operatie — hetgeen de eventuele internationale aansprakelijkheid van de Staat ingeval die terugtrekking niet conform zijn internationale verplichtingen is niet in de weg staat — en de aanspraak op schadevergoeding in geval van schade opgelopen door een personeelslid bedoeld in het Verdrag.

42. Overeenkomstig artikel 21 is het Verdrag geen beperking van het begrip handelen uit zelfverdediging zoals omschreven in het internationale recht.

3.16. Vreedzameregeling vangeschillen(artikel 22)

43. Naar luid van artikel 22 worden geschillen tussen Verdragsluitende Staten inzake de uitleg of toe-

largement possible. La manière dont cette diffusion est réalisée relève du pouvoir d'appréciation des Etats parties, à l'exception du seul cas de diffusion repris explicitement dans le texte de la Convention, c'est-à-dire l'enseignement du contenu de la Convention et des dispositions pertinentes du droit humanitaire dans le cadre des programmes d'instruction militaire. Cette obligation relève des compétences de l'Etat fédéral et plus précisément du Ministère de la Défense nationale.

3.15. Clauses de sauvegarde (articles 20 et 21)

40. Les articles 20 et 21 n'ont pas de portée normative en tant que telle, sinon qu'ils précisent de quelle façon la Convention modifie ou non le reste du droit international existant. Cette manière de procéder est classique en droit pénal international, particulièrement lorsqu'il s'agit d'un traité dont le champ d'application peut contenir des chevauchements avec des pans spécifiques du droit international public tel que le droit international humanitaire. Cette manière de procéder est traditionnellement connue sous le vocable de « clauses de sauvegarde ».

41. L'article 20 prévoit que la Convention n'affecte pas une série de règles de droit international telles que le droit international humanitaire — il faut cependant rappeler que l'article 2 paragraphe 1er exclut du champ d'application de la Convention certaines opérations des Nations Unies couvertes par le droit international des conflits armés —; les normes universellement reconnues en matière de droit de l'homme; les droits et obligations des Etats relatifs au consentement à l'entrée de personnes sur leur territoire, en conformité avec la Charte des Nations Unies, y compris les dispositions de la Charte qui permettent au Conseil de Sécurité d'agir dans certains cas sans le consentement d'un Etat, voire contre sa volonté; l'obligation du personnel des Nations Unies et du personnel associé d'agir en conformité avec le mandat de l'opération à laquelle il participe; le droit d'un Etat qui met du personnel à disposition d'une telle opération de le retirer — ce qui n'empêcherait pas éventuellement l'engagement de la responsabilité internationale de l'Etat s'il n'agit pas en conformité avec ses obligations internationales en effectuant ce retrait — et le droit à indemnité en cas de dommage subi par un membre du personnel visé par la Convention.

42. L'article 21 quant à lui précise que la Convention ne porte pas atteinte au concept de légitime défense tel que défini par le droit international.

3.16. Règlement pacifique des différends(article 22)

43. L'article 22 prévoit que les différends relatifs à l'interprétation ou à l'application de la Convention,

passing van het Verdrag geregeld door middel van onderhandelingen, of bij gebrek hieraan, door middel van arbitrage. In geval de arbitrage niet slaagt, kan een van de Verdragsluitende Staten die bij het conflict betrokken is het geschil voorleggen aan het Internationaal Gerechtshof, behalve als een betrokken Staat een andersluidende verklaring heeft afgelegd. Het betreft een klassieke bepaling in de verdragen van de Verenigde Naties in strafzaken.

44. Net als gelijkaardige bepalingen in een internationaal verdrag, biedt dit artikel de Staten de mogelijkheid voorbehoud te maken terzake van het Internationaal Gerechtshof ingeval de arbitrage geen succes is. Aangezien ons land gehecht is aan de rol van het Hof zal België geen voorbehoud maken.

3.17. Slotbepalingen (artikelen 23 tot 29)

3.17.1. Organisatie van toetsingsbijeenkomsten betreffende de toepassing van het Verdrag (artikel 23)

45. Naar luid van artikel 23 kunnen een of meer Verdragsluitende Staten en na goedkeuring van de meerderheid van de Verdragsluitende Staten — uiteraard de goedkeuring van de absolute meerderheid van de Verdragsluitende Staten op het tijdstip waarop de vraag wordt gesteld — een vergadering beleggen van de Verdragsluitende Staten om de toepassing van het Verdrag en daarbij ondervonden problemen te onderzoeken. Het gaat over het formaliseren van de bijeenroeping van een toetsingsbijeenkomst, zonder dat verduidelijking wordt verstrekt over de mogelijkheid om de tekst van het Verdrag te wijzigen. Daaruit kan worden afgeleid dat het Verdrag enkel kan worden gewijzigd met toepassing van de procedures ingesteld door het Verdrag van Wenen van 23 mei 1969 inzake het verdragsrecht (in het bijzonder de artikelen 39 en 40).

3.17.2. Ondertekening (artikel 24)

46. Krachtens artikel 24 is Verdrag voor alle Staten voor ondertekening opengesteld tot en met 31 december 1995. Na die datum moet een Staat tot het Verdrag toetreden om erdoor te zijn gebonden. België heeft het Verdrag ondertekend op 21 december 1995 en moet door de bekraftiging ervan uitdrukking geven aan zijn wil door het Verdrag te worden gebonden.

3.17.3. Bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring (artikel 25)

47. In artikel 25 wordt voorzien in de bekraftiging, de aanvaarding en de goedkeuring van het Verdrag. Aangezien België het Verdrag heeft onderte-

surgis entre Etats parties, se règlent par voie de négociation, ou à défaut, par voie d'arbitrage. En cas d'échec de la voie arbitrale, l'un des Etats parties au conflit peut saisir la Cour internationale de Justice, sauf déclaration contraire d'un Etat concerné. Il s'agit d'une disposition classique aux conventions de l'Organisation des Nations Unies en matière pénale.

44. Comme toutes les dispositions de ce type incluses dans une convention internationale, l'article autorise les Etats parties à formuler une réserve quant au recours à la Cour internationale de Justice en cas d'échec de la voie arbitrale. Eu égard à l'attachement de notre pays au rôle de la Cour, la Belgique ne formulera pas une telle réserve.

3.17. Clauses finales (articles 23 à 29)

3.17.1. Organisation de réunions d'examen de l'application de la Convention (article 23)

45. L'article 23 prévoit la possibilité pour un ou plusieurs Etats parties de convoquer, avec l'accord de la majorité des Etats parties — il faut comprendre l'accord de la majorité absolue des Etats parties au moment où la demande est formulée —, une réunion des Etats parties en vue d'examiner la mise en œuvre de la Convention et les problèmes rencontrés dans son application. Il s'agit donc d'une simple formalisation de la convocation d'une conférence d'examen, sans qu'aucune précision ne soit apportée quant à la possibilité d'amender le texte du traité. Il faut donc en déduire que tout amendement au traité ne pourrait être apporté qu'en application des procédures établies par la Convention de Vienne du 23 mai 1969 sur le droit des traités (particulièrement les articles 39 et 40).

3.17.2. Signature (article 24)

46. L'article 24 ouvrait la Convention à la signature jusqu'au 31 décembre 1995, date limite au-delà de laquelle un Etat doit avoir recours à la procédure d'adhésion au traité pour être lié par son texte. La Belgique ayant signé la Convention le 21 décembre 1995, elle aura recours à la procédure de ratification afin d'exprimer son consentement à être lié par la Convention.

3.17.3. Ratification, acceptation et approbation (article 25)

47. L'article 25 prévoit la ratification, l'acceptation et l'approbation de la Convention. Comme précisé précédemment, la Belgique ayant signé la

kend, moet het het bekrachtigen teneinde door de tekst te zijn gebonden.

3.17.4. Toetreding (artikel 26)

48. Artikel 26 stelt het Verdrag voor toetreding open voor de Staten die niet op een andere wijze hun instemming met de tekst hebben betuigd. Zulks heeft geen betrekking op ons land.

3.17.5. Inwerkingtreding (artikel 27)

49. Met toepassing van artikel 27 is het Verdrag op internationaal vlak in werking getreden dertig dagen na de datum van nederlegging bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties van de tweeëntwintigste akte van bekrachtiging, goedkeuring, aanvaarding of toetreding, hetzij op 15 januari 1999. Op 15 september 2000 waren 43 Staten Partij bij dit Verdrag, waaronder diverse lidstaten van de Europese Unie (Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Frankrijk, Griekenland, Italië, Portugal, Groot-Brittannië, Zweden).

50. Met toepassing van artikel 27, paragraaf 2, zal het Verdrag ten aanzien van België in werking treden dertig dagen na het tijdstip van de nederlegging van zijn akte van bekrachtiging.

3.17.6. Opzegging (artikel 28)

51. Naar luid van artikel 28 kunnen de Verdrag-sluitende Staten het Verdrag opzeggen. Die opzegging wordt van kracht een jaar na de datum waarop de Secretaris-Generaal van de Organisatie van de Verenigde Naties de kennisgeving van opzegging heeft ontvangen.

3.17.7. Authentieke akten en aanwijzing als depositaris (artikel 30)

52. Artikel 29 strekt inzonderheid ertoe de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties aan te wijzen als depositaris van het Verdrag.

Convention, elle procèdera à sa ratification afin d'être lié par son texte.

3.17.4. Adhésion (article 26)

48. L'article 26 ouvre la Convention à l'adhésion pour les Etats qui n'auraient pas eu recours aux autres moyens de consentement au texte. Ceci ne concerne pas la Belgique.

3.17.5. Entrée en vigueur (article 27)

49. En application de l'article 27, la Convention est entrée en vigueur sur le plan international le trenteième jour suivant la date du dépôt auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies du 22e instrument de ratification, d'approbation, d'acceptation ou d'adhésion, soit le 15 janvier 1999. Au 15 septembre 2000, la Convention compte 43 Etats parties, dont plusieurs Etats membres de l'Union européenne (Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, France, Grèce, Italie, Portugal, Royaume-Uni, Suède).

50. En application du paragraphe 2 de l'article 27, la Convention entrera en vigueur à l'égard de la Belgique le 30ème jour suivant la date du dépôt de son instrument de ratification.

3.17.6. Dénonciation (article 28)

51. L'article 28 de la Convention prévoit la possibilité pour les Etats parties de la dénoncer. Toutefois, cette dénonciation ne prendrait effet qu'un an après que la notification de la dénonciation soit parvenue au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.

3.17.7. Langues faisant foi et désignation du dépositaire (article 29)

52. L'article 29 a notamment pour objet de désigner le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies en tant que dépositaire du présent instrument.

Dames en Heren, dit zijn de overwegingen tot welke dit ontwerp van wet aanleiding geeft.

De minister van Buitenlandse Zaken,

Louis MICHEL.

De minister van Justitie,

Marc VERWILGHEN.

Telles sont, Mesdames, Messieurs, les considérations qu'appelle le présent projet de loi d'assentiment.

Le ministre des Affaires étrangères,

Louis MICHEL.

Le ministre de la Justice,

Marc VERWILGHEN.

WETSONTWERP**PROJET DE LOI**

ALBERT II,

Koning der Belgen,

*Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen,
ONZE GROET.*

Op de voordracht van Onze minister van Buitenlandse Zaken en van Onze minister van Justitie,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ:

Onze minister van Buitenlandse Zaken en Onze minister van Justitie zijn gelast het ontwerp van wet, waarvan de tekst hierna volgt, in Onze naam aan de Wetgevende Kamers voor te leggen en bij de Senaat in te dienen:

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 77 van de Grondwet.

Art. 2

Het Verdrag inzake de veiligheid van VN-personeel en geassocieerd personeel, gedaan te New York op 9 december 1994, zal volkomen gevolg hebben.

Gegeven te Brussel, 12 september 2001.

ALBERT

Van Koningswege:

De minister van Buitenlandse Zaken,

Louis MICHEL.

De minister van Justitie,

Marc VERWILGHEN.

ALBERT II,

Roi des Belges,

*À tous, présents et à venir,
SALUT.*

Sur la proposition de Notre ministre des Affaires étrangères et de Notre ministre de la Justice,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS:

Notre ministre des Affaires étrangères et Notre ministre de la Justice sont chargés de présenter, en Notre nom, aux Chambres législatives et de déposer au Sénat le projet de loi dont la teneur suit:

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 77 de la Constitution.

Art. 2

La Convention sur la sécurité du personnel des Nations Unies et du personnel associé, fait à New York le 9 décembre 1994, sortira son plein et entier effet.

Donné à Bruxelles, le 12 septembre 2001.

ALBERT

Par le Roi :

Le ministre des Affaires étrangères,

Louis MICHEL.

Le ministre de la Justice,

Marc VERWILGHEN.

(VERTALING)

VERDRAG**inzake de veiligheid van VN-personnel en geassocieerd personeel**

DE STATEN DIE PARTIJ ZIJN BIJ DIT VERDRAG,

ERNSTIG BEZORGD over het groeiend aantal doden en gewonden ten gevolge van bewuste aanslagen gericht tegen VN-personnel en geassocieerd personeel,

INDACHTIG het feit dat aanslagen gericht tegen, of andere vormen van mishandeling van, personeel dat namens de Verenigde Naties handelt, ongerechtvaardigd en onaanvaardbaar zijn, ongeacht wie de daders zijn,

ERKENNENDE dat VN-operaties worden uitgevoerd in het gemeenschappelijk belang van de internationale gemeenschap en in overeenstemming met de beginselen en doelstellingen van het Handvest der Verenigde Naties,

ERKENTELIJK voor de belangrijke bijdrage die VN-personnel en geassocieerd personeel leveren aan de inspanningen van de Verenigde Naties op het gebied van de preventieve diplomatie, vredesstichting, vredeshandhaving, vredesopbouw en humanitaire en andere operaties,

ZICH BEWUST van de bestaande regelingen ter verzekering van de veiligheid van VN-personnel en geassocieerd personeel, met name de door de voornaamste organen van de Verenigde Naties genomen maatregelen ter zake,

ERKENNENDE evenwel dat de huidige maatregelen ter bescherming van VN-personnel en geassocieerd personeel ontrekend zijn,

BESEFFENDE dat de doeltreffendheid en de veiligheid van VN-operaties blijken toe te nemen wanneer deze operaties worden uitgevoerd met instemming en medewerking van de ontvangende Staat,

EEN BEROEP doende op alle Staten waarin VN-personnel en geassocieerd personeel zijn ingezet en op alle anderen op wie dat personeel moet kunnen rekenen, om ruimhartig steun te verlenen ter vergemakkelijking van de uitvoering van VN-operaties en de vervulling van het mandaat daarvan,

OVERTUIGD van de dringende noodzaak om passende en doeltreffende maatregelen te nemen ter voorkoming van aanvallen gericht tegen VN-personnel en geassocieerd personeel en ter bestraffing van de daders,

ZIJN HET VOLGENDE OVEREENGEKOMEN:

Artikel 1

Begripsomschrijvingen

Voor de toepassing van dit Verdrag:

a. wordt onder «VN-personnel» verstaan:

i. personen die door de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties zijn aangesteld of ingezet als lid van militaire, politie- of civiele onderdelen van een VN-operatie;

CONVENTION**sur la sécurité du personnel des Nations Unies et du personnel associé**

LES ETATS PARTIES A LA PRESENTE CONVENTION,

PROFONDEMENT PREOCCUPES par le nombre croissant de morts et de blessés causé, parmi les membres du personnel des Nations Unies et du personnel associé, par des attaques délibérées,

AYANT A L'ESPRIT que les atteintes ou autres mauvais traitements contre des personnels qui agissent au nom des Nations Unies sont injustifiables et inacceptables, quels qu'en soient les auteurs,

RECONNAISSANT que les opérations des Nations Unies sont menées dans l'intérêt collectif de la communauté internationale et conformément aux principes et aux buts de la Charte des Nations Unies,

CONSCIENTS de l'importante contribution que le personnel des Nations Unies et le personnel associé apportent aux efforts des Nations Unies dans les domaines de la diplomatie préventive, du rétablissement, du maintien et de la consolidation de la paix et des opérations humanitaires et autres,

CONSCIENTS des arrangements existants qui visent à assurer la sécurité du personnel des Nations Unies et du personnel associé, notamment des mesures prises à cet égard par les organes principaux de l'Organisation des Nations Unies,

RECONNAISSANT toutefois que les mesures actuellement en vigueur pour la protection du personnel des Nations Unies et du personnel associé sont insuffisantes,

CONSCIENTS que l'efficacité et la sécurité des opérations des Nations Unies se trouvent renforcées lorsque lesdites opérations sont menées avec le consentement et la coopération de l'Etat hôte,

DEMANDANT à tous les Etats où du personnel des Nations Unies et du personnel associé sont déployés et à tous les autres sur lesquels ces personnels doivent pouvoir compter d'apporter un appui sans réserve en vue de faciliter la conduite des opérations des Nations Unies et d'assurer l'accomplissement de leur mandat,

CONVAINCUS de la nécessité d'adopter d'urgence des mesures appropriées et efficaces pour la prévention des atteintes contre le personnel des Nations Unies et le personnel associé, ainsi que pour le châtiment des auteurs de telles atteintes,

SONT CONVENUS DE CE QUI SUIT:

Article premier

Définitions

Aux fins de la présente Convention:

a) «Personnel des Nations Unies» s'entend:

i) Des personnes engagées ou déployées par le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies en tant que membres des éléments militaire, de police ou civil d'une opération des Nations Unies;

ii. andere functionarissen en deskundigen op een missie van de Verenigde Naties of van haar gespecialiseerde organisaties dan wel van de Internationale Organisatie voor Atoomenergie (IAEA) die in een officiële hoedanigheid aanwezig zijn in het gebied waar een VN-operatie wordt uitgevoerd;

b. wordt onder «geassocieerd personeel» verstaan:

i. personen die door een regering of intergouvernementele organisatie zijn aangewezen met instemming van het bevoegde orgaan van de Verenigde Naties;

ii. personen die door de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties of een gespecialiseerde organisatie dan wel de Internationale Organisatie voor Atoomenergie zijn aangesteld;

iii. personen die door een humanitaire niet-gouvernementele organisatie of instelling zijn ingezet op grond van een overeenkomst met de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties of van een gespecialiseerde organisatie dan wel van de Internationale Organisatie voor Atoomenergie,

om werkzaamheden te verrichten ter ondersteuning van de vervulling van het mandaat van een VN-operatie,

c. wordt onder «VN-operatie» verstaan: een operatie, opgezet door het bevoegde orgaan van de Verenigde Naties in overeenstemming met het Handvest der Verenigde Naties en uitgevoerd onder VN-gezag en onder VN-toezicht:

i. terwijl de operatie tot doel heeft de internationale vrede en veiligheid te handhaven of te herstellen; of

ii. terwijl de Veiligheidsraad of de Algemene Vergadering voor de toepassing van dit Verdrag heeft verklaard dat er sprake is van een buitengewoon risico voor de veiligheid van het personeel dat aan de operatie deelneemt;

d. wordt onder «ontvangende Staat» verstaan: een Staat op het grondgebied waarvan een VN-operatie wordt uitgevoerd;

e. wordt onder «Staat van doortocht» verstaan: een Staat, niet zijnde de ontvangende Staat, op het grondgebied waarvan VN-personeel of geassocieerd personeel, alsmede de uitrusting daarvan, op doorreis is of tijdelijk verblijft in verband met een VN-operatie.

Artikel 2

Werkingsfeer

1. Dit Verdrag is van toepassing op VN-personeel en geassocieerd personeel alsook op VN-operaties als omschreven in artikel 1.

2. Dit Verdrag is niet van toepassing op een VN-operatie waarvoor door de Veiligheidsraad machtiging is verleend als dwangactie op grond van Hoofdstuk VII van het Handvest der Verenigde Naties, waarbij personeel is betrokken als strijders tegen georganiseerde strijdkrachten en waarop het recht inzake internationale gewapende conflicten van toepassing is.

Artikel 3

Identificatie

1. De militaire en politie-onderdelen van een VN-operatie en hun voertuigen, vaartuigen en luchtvartuigen voeren duidelijke herkenningstekens. Het overige personeel dat en de overige voertuigen, vaartuigen en luchtvartuigen die bij een VN-operatie zijn betrokken, zijn op deugdelijke wijze te herkennen, tenzij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties anders besluit.

ii) Des autres fonctionnaires et experts en mission de l'Organisation des Nations Unies ou de ses institutions spécialisées ou de l'Agence internationale de l'énergie atomique qui sont présents à titre officiel dans la zone où une opération des Nations Unies est menée;

b) «Personnel associé» s'entend:

i) Des personnes affectées par un gouvernement ou par une organisation intergouvernementale avec l'accord de l'organe compétent de l'Organisation des Nations Unies;

ii) Des personnes engagées par le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies, par une institution spécialisée ou par l'Agence internationale de l'énergie atomique; et

iii) Des personnes déployées par une organisation ou une institution non gouvernementale humanitaire en vertu d'un accord avec le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies, avec une institution spécialisée ou avec l'Agence internationale de l'énergie atomique,

pour mener des activités à l'appui de l'exécution du mandat d'une opération des Nations Unies;

c) «Opération des Nations Unies» s'entend d'une opération établie par l'organe compétent de l'Organisation des Nations Unies conformément à la Charte des Nations Unies et menée sous l'autorité et le contrôle des Nations Unies:

i) Lorsque l'opération vise à maintenir ou à rétablir la paix et la sécurité internationales; ou

ii) Lorsque le Conseil de sécurité ou l'Assemblée générale a déclaré aux fins de la présente Convention qu'il existe un risque exceptionnel pour la sécurité du personnel participant à l'opération;

d) «Etat hôte» s'entend d'un Etat sur le territoire duquel une opération des Nations Unies est menée;

e) «Etat de transit» s'entend d'un Etat, autre que l'Etat hôte, sur le territoire duquel au personnel des Nations Unies ou du personnel associé où leur matériel se trouvent en transit ou sont temporairement présents dans le cadre d'une opération des Nations Unies.

Article 2

Champ d'application

1. La présente Convention s'applique au personnel des Nations Unies et au personnel associé ainsi qu'aux opérations des Nations Unies, selon les définitions données à l'article premier.

2. La présente Convention ne s'applique pas à une opération des Nations Unies autorisée par le Conseil de sécurité en tant qu'action coercitive en vertu du Chapitre VII de la Charte des Nations Unies dans le cadre de laquelle du personnel est engagé comme combattant contre des forces armées organisées et à laquelle s'applique le droit des conflits armés internationaux.

Article 3

Identification

1. Les éléments militaire et de police d'une opération des Nations Unies et leurs véhicules, navires et aéronefs portent une marque distinctive d'identification. Le reste du personnel et les autres véhicules, navires et aéronefs utilisés dans le cadre de l'opération des Nations Unies portent une identification appropriée à moins qu'il n'en soit décidé autrement par le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.

2. Alle leden van het VN-personeel en geassocieerd personeel dragen deugdelijke identiteitsbewijzen.

Artikel 4

Overeenkomsten inzake de status van de operatie

De ontvangende Staat en de Verenigde Naties sluiten zo spoedig mogelijk een overeenkomst inzake de status van de VN-operatie en van alle bij de operatie betrokken personeel, met inbegrip van, onder andere, bepalingen betreffende de voorrechten en immuniteten voor militaire en politie-onderdelen van de operatie.

Artikel 5

Doortocht

Een Staat van doortocht vergemakkelijkt de vrije doortocht van VN-personeel en geassocieerd personeel, alsmede de uitrusting daarvan, naar en van de ontvangende Staat.

Artikel 6

Naleving van wetten en voorschriften

1. Onverminderd de voorrechten en immuniteten die zij genieten of de vereisten van hun taken, zullen VN-personeel en geassocieerd personeel:

a. de wetten en voorschriften van de ontvangende Staat en de Staat van doortocht naleven; en

b. zich onthouden van gedragingen of activiteiten die onverenigbaar zijn met het onpartijdige en internationale karakter van hun taken.

2. De Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties neemt alle passende maatregelen om de nakoming van deze verplichtingen te waarborgen.

Artikel 7

Plicht om de veiligheid en beveiliging van VN-personeel en geassocieerd personeel te waarborgen

1. VN-personeel en geassocieerd personeel, alsmede de uitrusting en gebouwen daarvan, mogen niet het voorwerp worden van een aanslag of gedraging die het belet zijn mandaat te vervullen.

2. De Staten-Partijen nemen alle passende maatregelen om de veiligheid van VN-personeel en geassocieerd personeel te waarborgen. De Staten die Partij zijn bij dit Verdrag nemen met name alle passende maatregelen om VN-personeel en geassocieerd personeel dat op hun grondgebied is ingezet te beschermen tegen de in artikel 9 genoemde strafbare feiten.

3. De Staten die Partij zijn bij dit Verdrag werken, waar mogelijk, met de Verenigde Naties en andere Staten die Partij zijn bij dit Verdrag samen ter uitvoering van dit Verdrag, in het bijzonder in alle gevallen waarin de ontvangende Staat zelf niet in staat is de vereiste maatregelen te nemen.

2. Chaque membre du personnel des Nations Unies et du personnel associé porte sur lui des documents d'identification appropriés.

Article 4

Accords sur le statut de l'opération

L'Etat hôte et l'Organisation concluent dès que possible un accord sur le statut de l'opération et de l'ensemble du personnel engagé dans celle-ci, comprenant notamment des dispositions sur les priviléges et immunités des éléments militaire et de police de l'opération.

Article 5

Transit

L'Etat de transit facilite le libre transit du personnel des Nations Unies et du personnel associé et de leur matériel à destination et en provenance de l'Etat hôte.

Article 6

Respect des lois et règlements

1. Sans préjudice des priviléges et immunités dont ils peuvent bénéficier ou des exigences de leurs fonctions, le personnel des Nations Unies et le personnel associé:

a) Respectent les lois et règlements de l'Etat hôte et de l'Etat de transit; et

b) S'abstiennent de toute action ou activité incompatible avec le caractère impartial et international de leurs fonctions.

2. Le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies prend toutes les mesures appropriées pour assurer le respect de ces obligations.

Article 7

Obligation d'assurer la sécurité du personnel des Nations Unies et du personnel associé

1. Le personnel des Nations Unies et le personnel associé, leur matériel et leurs locaux ne doivent être l'objet d'aucune atteinte ni d'aucune action qui les empêche de s'acquitter de leur mandat.

2. Les Etats parties prennent toutes les mesures appropriées pour assurer la sécurité du personnel des Nations Unies et du personnel associé. Les Etats parties prennent notamment toutes mesures appropriées pour protéger le personnel des Nations Unies et le personnel associé qui sont déployés sur leur territoire des infractions visées à l'article 9.

3. Chaque Etat partie coopère avec l'Organisation des Nations Unies et les autres Etats parties, le cas échéant, en vue de l'application de la présente Convention, en particulier dans tous les cas où l'Etat hôte n'est pas lui-même en mesure de prendre les mesures requises.

Artikel 8

Plicht om vastgehouden of gevangengenomen VN-personeel en geassocieerd personeel vrij te laten of te doen terugkeren

Behoudens een andersluidende bepaling in een toepasselijke overeenkomst inzake de status van strijdkrachten, mag VN-personeel of geassocieerd personeel, indien dit tijdens de uitoefening van zijn taken wordt vastgehouden of gevangengenomen en is geïdentificeerd, niet worden onderworpen aan ondervraging en dient het terstond te worden vrijgelaten en in de gelegenheid te worden gesteld terug te keren naar de Organisatie der Verenigde Naties of andere daarvoor in aanmerking komende autoriteiten. In afwachting van de vrijlating dient het te worden behandeld in overeenstemming met de universeel erkende normen op het gebied van de rechten van de mens en met de beginselen en de geest van de Verdragen van Genève van 1949.

Artikel 9

Strafbare feiten ten aanzien van VN-personeel en geassocieerd personeel

1. Het opzettelijk plegen van

a. een moord op, een ontvoering van, of een aanslag gericht tegen de persoon of de vrijheid van een lid van VN-personeel of geassocieerd personeel;

b. een gewelddadige aanslag op de officiële gebouwen, de privé-woning of de middelen van vervoer van VN-personeel of geassocieerd personeel, waardoor de persoon of de vrijheid van een lid van dat personeel in gevaar worden gebracht;

c. een dreiging een dergelijke aanslag te plegen met het oogmerk een natuurlijke persoon of rechterspersoon te dwingen een handeling te verrichten of zich daarvan te onthouden;

d. een poging een dergelijke aanslag te plegen; en

e. een deelneming als medeplichtige aan een dergelijke aanslag of aan de poging daartoe, dan wel aan het organiseren daarvan of het geven van de opdracht daartoe,

wordt door elke Staat die Partij is bij dit Verdrag strafbaar gesteld krachtens zijn nationale wetgeving.

2. Elke Staat die Partij is bij dit Verdrag stelt op de in het eerste lid genoemde strafbare feiten passende straffen, waarbij rekening wordt gehouden met de ernst van deze feiten.

Artikel 10

Vestiging van rechtsmacht

1. Elke Staat die Partij is bij dit Verdrag neemt de maatregelen die noodzakelijk zijn om zich bevoegd te verklaren kennis te nemen van de in artikel 9 genoemde strafbare feiten in de volgende gevallen:

a. wanneer de feiten zijn gepleegd op het grondgebied van die Staat of aan boord van een schip of luchtvartuig dat in die Staat is geregistreerd;

b. wanneer de vermoedelijke dader onderdaan van die Staat is.

2. Een Staat, die Partij is bij dit Verdrag kan zich ook bevoegd verklaren kennis te nemen van deze strafbare feiten wanneer deze zijn gepleegd:

a. door een staatloze die zijn vaste verblijfplaats in die Staat heeft; of

Article 8

Obligation de relâcher ou de rendre à l'Organisation le personnel des Nations Unies et le personnel associé capturé ou détenu

Sauf disposition contraire d'un éventuel accord sur le statut des forces, si des membres du personnel des Nations Unies ou du personnel associé sont capturés ou détenus dans le cadre de l'exercice de leurs fonctions et si leur identité a été établie, ils ne peuvent être soumis à un interrogatoire et ils doivent être promptement relâchés et rendus à l'Organisation des Nations Unies ou à une autre autorité appropriée. Dans l'intervalle, ils doivent être traités conformément aux normes universellement reconnues en matière de droits de l'homme ainsi qu'aux principes et à l'esprit des Conventions de Genève de 1949.

Article 9

Infractions contre le personnel des Nations Unies et le personnel associé

1. Le fait intentionnel:

a) De commettre un meurtre ou un enlèvement ou de porter toute autre atteinte contre la personne ou la liberté d'un membre du personnel des Nations Unies ou du personnel associé;

b) De porter contre les locaux officiels, le domicile privé ou les moyens de transport d'un membre du personnel des Nations Unies ou du personnel associé une atteinte accompagnée de violences de nature à mettre sa personne ou sa liberté en danger;

c) De menacer de commettre une telle atteinte dans le but de contraindre une personne physique ou morale à accomplir un acte quelconque ou à s'en abstenir;

d) De tenter de porter une telle atteinte; et

e) De participer en tant que complice à une telle atteinte ou à une tentative de commettre une telle atteinte, ou d'en organiser ou ordonner la perpétration,

est considéré par chaque Etat partie comme une infraction au regard de sa propre législation interne.

2. Chaque Etat partie rend les infractions visées au paragraphe 1 passibles de peines appropriées tenant compte de la gravité desdites infractions.

Article 10

Compétence

1. Chaque Etat partie prend les mesures nécessaires pour établir sa compétence aux fins de connaître des infractions visées à l'article 9 dans les cas ci-après :

a) Lorsque l'infraction est commise sur le territoire dudit Etat ou à bord d'un navire ou d'un aéronef immatriculé dans ledit Etat;

b) Lorsque l'auteur présumé de l'infraction a la nationalité dudit Etat.

2. Un Etat partie peut également établir sa compétence aux fins de connaître de l'une quelconque de ces infractions :

a) Lorsqu'elle est commise par une personne apatride qui a sa résidence habituelle dans ledit Etat; ou

- b. ten aanzien van een onderdaan van die Staat; of
- c. in een poging die Staat te dwingen een handeling te verrichten of zich daarvan te onthouden.
3. Een Staat die Partij is bij dit Verdrag die zich bevoegd heeft verklaard met betrekking tot de in het tweede lid bedoelde gevallen, stelt de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties daarvan in kennis. Indien bedoelde Staat die Partij is bij dit Verdrag vervolgens afstand doet van deze bevoegdheid, stelt deze de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties daarvan in kennis.
4. Elke Staat die Partij is bij dit Verdrag neemt de maatregelen die noodzakelijk zijn om zich bevoegd te verklaren om kennis te nemen van de in artikel 9 genoemde strafbare feiten ingeval de vermoedelijke dader zich op zijn grondgebied bevindt en deze Staat de bedoelde persoon niet uitlevert ingevolge artikel 15 aan een van de Staten die Partij zijn bij dit Verdrag die zich in overeenstemming met het eerste of tweede lid bevoegd hebben verstaard.
5. Dit Verdrag sluit geen enkele rechtsmacht in strafzaken uit, die wordt uitgeoefend krachtens de nationale wetgeving.

Artikel 11

Voorkoming van strafbare feiten ten aanzien van VN-personeel en geassocieerd personeel

De Staten die Partij zijn bij dit Verdrag werken samen ter voorcoming van de in artikel 9 genoemde strafbare feiten, met name door:

- a. alle mogelijke maatregelen te nemen om te voorkomen dat op hun onderscheiden grondgebieden voorbereidingen worden getroffen om deze strafbare feiten te plegen, binnen of buiten hun eigen grondgebied; en
- b. informatie uit te wisselen in overeenstemming met hun nationale wetgeving en het coördineren van het nemen van passende bestuursrechtelijke en andere maatregelen, ten einde het plegen van deze strafbare feiten te voorkomen.

Artikel 12

Uitwisseling van informatie

1. Indien de Staat die Partij is bij dit Verdrag op wiens grondgebied een in artikel 9 genoemd strafbaar feit is gepleegd redenen heeft om aan te nemen dat een vermoedelijke dader dit grondgebied is ontvlucht, doet deze Staat, onder de in zijn nationale wetgeving gestelde voorwaarden, aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties en, rechtstreeks of door tussenkomst van de Secretaris-Generaal, aan de betrokken Staat of Staten alle relevante feiten met betrekking tot het gepleegde strafbaar feit toekennen, alsook alle informatie waarover die Staat beschikt met betrekking tot de identiteit van de vermoedelijke dader.

2. Wanneer een in artikel 9 genoemd strafbaar feit is gepleegd, spant een Staat die Partij is bij dit Verdrag die beschikt over informatie betreffende de identiteit van het slachtoffer en de omstandigheden van het strafbare feit, zich ervoor in om, onder de in zijn nationale wetgeving gestelde voorwaarden, deze informatie volledig en onverwijld toe te zenden aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties en de betrokken Staat of Staten.

Artikel 13

Maatregelen met het oog op vervolging of uitlevering

1. Wanneer de omstandigheden daartoe aanleiding geven, neemt de Staat die Partij is bij dit Verdrag op wiens grondgebied

- b) Lorsque la victime est un ressortissant dudit Etat; ou
- c) Lorsqu'elle est commise dans le but de contraindre ledit Etat à accomplir un acte quelconque ou à s'en abstenir.

3. Tout Etat partie qui a établi sa compétence pour les cas visés au paragraphe 2 le notifie au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies. Si ledit Etat partie renonce ultérieurement à cette compétence, il le notifie au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.

4. Chaque Etat partie prend les mesures nécessaires pour établir sa compétence aux fins de connaître des infractions visées à l'article 9 dans les cas où l'auteur présumé de l'infraction se trouve sur son territoire et où il ne l'extraite pas conformément à l'article 15 vers l'un des Etats qui ont établi leur compétence conformément au paragraphe 1 ou 2.

5. La présente Convention n'exclut pas une compétence pénale exercée en vertu de la législation interne.

Article 11

Prévention des infractions contre le personnel des Nations Unies et le personnel associé

Les Etats parties coopèrent à la prévention des infractions visées à l'article 9, notamment:

- a) En prenant toutes les mesures possibles pour empêcher que ne se préparent sur leurs territoires respectifs de telles infractions destinées à être commises à l'intérieur ou en dehors de leurs territoires; et
- b) En échangeant des renseignements conformément à leur législation nationale et en coordonnant les mesures administratives et autres à prendre, le cas échéant, afin de prévenir la perpétration de ces infractions.

Article 12

Echange de renseignements

1. Dans les conditions prévues dans sa législation interne, s'il a des raisons de penser que l'auteur présumé d'une infraction visée à l'article 9 s'est enfui de son territoire, l'Etat partie sur le territoire duquel l'infraction a été commise communique au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies et, directement ou par l'entremise de ce dernier, à l'Etat ou aux Etats intéressés, tous les faits pertinents concernant l'infraction et tous les renseignements dont il dispose quant à l'identité de son auteur présumé.

2. Lorsqu'une infraction visée à l'article 9 a été commise, tout Etat partie en possession de renseignements concernant la victime et les circonstances de l'infraction s'efforce, dans les conditions prévues par sa législation interne, de les communiquer intégralement et rapidement au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies et à l'Etat ou aux Etats concernés.

Article 13

Mesures visant à permettre l'engagement de poursuites ou l'extradition

1. S'il estime que les circonstances le justifient, l'Etat partie sur le territoire duquel se trouve l'auteur présumé de l'infraction

de vermoedelijke dader zich bevindt, de passende maatregelen krachtens zijn nationale wetgeving om diens aanwezigheid met het oog op vervolging of uitlevering te verzekeren.

2. De ingevolge het eerste lid genomen maatregelen worden in overeenstemming met de nationale wetgeving en onverwijdert ter kennis gebracht van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties en, rechtstreeks of door tussenkomst van de Secretaris-Generaal, van:

- a. de Staat op wiens grondgebied het strafbare feit is gepleegd;
- b. de Staat of Staten waarvan de vermoedelijke dader onderdaan is of, indien deze staatloos is, de Staat op wiens grondgebied deze zijn vaste verblijfplaats heeft;
- c. de Staat of Staten waarvan het slachtoffer onderdaan is; en
- d. andere belanghebbende Staten.

Artikel 14

Vervolging van vermoedelijke daders

Indien de Staat die Partij is bij dit Verdrag op wiens grondgebied de vermoedelijke dader zich bevindt, de betrokkenen niet uitlevert, legt deze Staat, zonder enige uitzondering en zonder onnodig uitstel, de zaak voor aan zijn bevoegde autoriteiten met het oog op vervolging, volgens een procedure in overeenstemming met de wetgeving van die Staat. Deze autoriteiten nemen hun beslissing op dezelfde wijze als in het geval van een gewoon strafbaar feit van ernstige aard overeenkomstig de wetgeving van die Staat.

Artikel 15

Uitlevering van vermoedelijke daders

1. Voorzover de in artikel 9 genoemde strafbare feiten niet als uitleveringsdelicten zijn vermeld in een uitleveringsverdrag, bestaande tussen de Staten die Partij zijn bij dit Verdrag, worden zij geacht als zodanig daarin te zijn opgenomen. De Staten die Partij zijn bij dit Verdrag verplichten zich ertoe deze strafbare feiten als uitleveringsdelicten op te nemen in elk uitleveringsverdrag dat tussen hen zal worden gesloten.

2. Indien een Staat die Partij is bij dit Verdrag die uitlevering afhankelijk stelt van het bestaan van een verdrag, een verzoek om uitlevering ontvangt van een andere Staat die Partij is bij dit Verdrag waarmee die Staat geen uitleveringsverdrag heeft gesloten, kan deze dit Verdrag beschouwen als de wettelijke basis voor uitlevering wegens deze strafbare feiten. De uitlevering is onderworpen aan de in de wetgeving van de aangezochte Staat gestelde voorwaarden.

3. De Staten die Partij zijn bij dit Verdrag die uitlevering niet afhankelijk stellen van het bestaan van een verdrag, erkennen deze strafbare feiten onderling als uitleveringsdelicten, die zijn onderworpen aan de in de wetgeving van de aangezochte Staat gestelde voorwaarden.

4. Elk van deze strafbare feiten wordt ten behoeve van uitlevering tussen Staten die Partij zijn bij dit Verdrag geacht te zijn begaan, niet alleen op de plaats waar het is begaan, maar ook op het grondgebied van de Staten die Partij zijn bij dit Verdrag, die hun rechtsmacht hebben vastgelegd in overeenstemming met artikel 10, eerste of tweede lid.

prend les mesures voulues en application de sa législation interne pour s'assurer de la présence de l'intéressé aux fins de poursuites ou d'extradition.

2. Les mesures prises en application du paragraphe 1 sont notifiées, conformément à la législation interne et sans délai, au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies et, soit directement soit par l'entremise de ce dernier:

- a) A l'Etat sur le territoire duquel l'infraction a été commise;
- b) A l'Etat ou aux Etats dont l'auteur présumé de l'infraction est ressortissant ou, si celui-ci est apatride, à l'Etat sur le territoire duquel il a sa résidence habituelle;
- c) A l'Etat ou aux Etats dont la victime est ressortissant; et
- d) A tous les autres Etats intéressés.

Article 14

Exercice de l'action pénale contre les auteurs présumés d'infractions

L'Etat partie sur le territoire duquel l'auteur présumé de l'infraction est découvert, s'il n'extrade pas ce dernier, soumet l'affaire, sans aucune exception et sans retard indu, à ses autorités compétentes pour l'exercice de l'action pénale selon une procédure conforme à sa législation. Ces autorités prennent leur décision dans les mêmes conditions que pour toute infraction de droit commun de nature grave conformément à la législation de cet Etat.

Article 15

Extradition des auteurs présumés d'infractions

1. Si les infractions visées à l'article 9 ne figurent pas en tant que cas d'extradition dans un traité d'extradition conclu entre les Etats parties, elles sont réputées y figurer à ce titre. Les Etats parties s'engagent à faire figurer ces infractions comme cas d'extradition dans tout traité d'extradition à conclure entre eux.

2. Si un Etat partie qui subordonne l'extradition à l'existence d'un traité est saisi d'une demande d'extradition par un autre Etat partie auquel il n'est pas lié par un traité d'extradition, il a la faculté de considérer la présente Convention comme constituant la base juridique de l'extradition en ce qui concerne ces infractions. L'extradition est subordonnée aux conditions prévues par la législation de l'Etat requis.

3. Les Etats parties qui ne subordonnent pas l'extradition à l'existence d'un traité reconnaissent ces infractions comme cas d'extradition entre eux conformément aux conditions prévues par la législation de l'Etat requis.

4. Entre Etats parties, chacune de ces infractions est considérée aux fins d'extradition comme ayant été commise tant au lieu de sa perpétration que sur le territoire des Etats parties qui ont établi leur compétence conformément au paragraphe 1 ou 2 de l'article 10.

Artikel 16*Wederzijdse rechtshulp in strafzaken*

1. De Staten die Partij zijn bij dit Verdrag verlenen elkaar de ruimst mogelijke rechtshulp in strafzaken wegens de in artikel 9 genoemde strafbare feiten, waarover hulp ter verkrijging van het hun ter beschikking staande bewijsmateriaal dat nodig is in verband met de vervolging. In alle gevallen is de wetgeving van de aangezochte Staat van toepassing.

2. De bepalingen van het eerste lid laten uit enig ander verdrag voortvloeiende verplichtingen betreffende wederzijdse rechtshulp onverlet.

Artikel 17*Behoorlijke behandeling*

1. Een ieder tegen wie een strafvervolging is ingesteld in verband met een van de in artikel 9 genoemde strafbare feiten wordt een behoorlijke behandeling, een eerlijk proces en volledige bescherming van zijn rechten gewaarborgd in elk stadium van het onderzoek of de procedure.

2. Iedere vermoedelijke dader heeft het recht

a. zich onverwijd in verbinding te stellen met de dichtstbijzijnde daarvoor in aanmerking komende vertegenwoordiger van de Staat of Staten waarvan hij onderdaan is of die anderszins gerechtigd is zijn rechten te beschermen of, indien de betrokkenen staateloos is, van de Staat die op verzoek van de betrokkenen bereid is zijn rechten te beschermen; en

b. bezoek van een vertegenwoordiger van die Staat of die Staten te ontvangen.

Artikel 18*Kennisgeving van het resultaat van de procedure*

De Staat die Partij is bij dit Verdrag waarin een vermoedelijke dader strafrechtelijk wordt vervolgd, brengt het eindresultaat van de procedure ter kennis van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, die de informatie doorzendt aan de andere Staten die Partij zijn bij dit Verdrag.

Artikel 19*Verspreiding*

De Staten die Partij zijn bij dit Verdrag verplichten zich ertoe dit Verdrag op zo breed mogelijke schaal te verspreiden en met name de bestudering ervan, alsmede van de relevante bepalingen van het internationale humanitaire recht, op te nemen in hun militaire opleidingsprogramma's.

Artikel 20*Vrijwaringsclausules*

De bepalingen van dit Verdrag laten onverlet:

a. de toepasselijkheid van het internationale humanitaire recht en de universeel erkende normen inzake de rechten van de mens

Article 16*Entraide en matière pénale*

1. Les Etats parties s'accordent l'entraide la plus large possible à l'occasion de toutes poursuites pénales engagées contre les infractions visées à l'article 9, y compris en ce qui concerne la communication de tous les éléments de preuve dont ils disposent et qui sont nécessaires aux fins des poursuites. La législation de l'Etat requis est applicable dans tous les cas.

2. Les dispositions du paragraphe 1 n'affectent pas les obligations d'assistance mutuelle découlant de tout autre traité.

Article 17*Traitement équitable*

1. Toute personne faisant l'objet d'une enquête ou de poursuites à raison de l'une des infractions visées à l'article 9 doit bénéficier d'un traitement et d'un procès équitables et de la pleine protection de ses droits à tous les stades de l'enquête ou des poursuites.

2. L'auteur présumé de l'infraction est en droit:

a) De communiquer sans retard avec le représentant approprié le plus proche de l'Etat ou des Etats dont il est ressortissant ou qui sont autrement habilités à protéger ses droits ou, s'il est apatride, de l'Etat qui, sur demande de l'intéressé, est disposé à protéger ses droits; et

b) De recevoir la visite d'un représentant de cet Etat ou de ces Etats.

Article 18*Notification du résultat des poursuites*

L'Etat partie dans lequel l'auteur présumé d'une infraction fait l'objet de poursuites en communique le résultat final au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies, qui transmet ces renseignements aux autres Etats parties.

Article 19*Diffusion*

Les Etats parties s'engagent à diffuser la présente Convention aussi largement que possible et notamment à en inclure l'étude, ainsi que celle des dispositions pertinentes du droit international humanitaire, dans leurs programmes d'instruction militaire.

Article 20*Clauses de sauvegarde*

Aucune disposition de la présente Convention n'affecte:

a) L'applicabilité du droit international humanitaire et des normes universellement reconnues en matière de droits de

zoals neergelegd in internationale akten met betrekking tot de bescherming van VN-operaties en VN-personeel en geassocieerd personeel, of de plicht van dat personeel om genoemd recht en genoemde normen te eerbiedigen;

b. de rechten en verplichtingen van Staten, in overeenstemming met het Handvest der Verenigde Naties, betreffende de toelating van personen tot hun grondgebied;

c. de verplichting van VN-personeel en geassocieerd personeel om te handelen in overeenstemming met het mandaat van een VN-operatie;

d. het recht van Staten die vrijwillig personeel leveren ten behoeve van een VN-operatie om dit personeel terug te trekken van de deelneming aan de operatie; of

e. de aanspraak op een passende schadevergoeding in geval van overlijden, invaliditeit, letsel of ziekte, toe te schrijven aan de uitvoering van vredeshandhavingstaken door personen die vrijwillig door Staten zijn geleverd ten behoeve van een VN-operatie.

Artikel 21

Recht op handelen uit zelfverdediging

Geen enkele bepaling van dit Verdrag mag zodanig worden uitgelegd dat deze een beperking inhoudt van het recht om te handelen uit zelfverdediging.

Artikel 22

Regeling van geschillen

1. Elk geschil tussen twee of meer Staten die Partij zijn bij dit Verdrag inzake de uitleg of toepassing van dit Verdrag dat niet wordt geregeld door middel van onderhandelingen, wordt op verzoek van één van hen onderworpen aan arbitrage. Indien de partijen er binnen zes maanden na de datum van het verzoek om arbitrage niet in zijn geslaagd overeenstemming te bereiken over de organisatie van de arbitrage, kan een van die partijen het geschil voorleggen aan het Internationaal Gerechtshof door middel van een verzoek overeenkomstig het Statuut van het Gerechtshof.

2. Elke Staat die Partij is bij dit Verdrag kan op het tijdstip van ondertekening, bekraftiging, aanvaarding of goedkeuring van dit Verdrag of van toetreding daartoe verklaren dat hij zich niet gebonden acht door de bepalingen van het eerste lid of een gedeelte daarvan. De andere Staten die Partij zijn bij dit Verdrag zijn niet gebonden aan de bepalingen van het eerste lid of het desbetreffende gedeelte daarvan tegenover een Staat die Partij is bij dit Verdrag die een dergelijk voorbehoud heeft gemaakt.

3. Een Staat die Partij is bij dit Verdrag die een voorbehoud heeft gemaakt overeenkomstig het tweede lid, kan dit voorbehoud te allen tijde intrekken door middel van een kennisgeving aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

Artikel 23

Toetsingsbijeenkomsten

Op verzoek van een of meer Staten die Partij zijn bij dit Verdrag en na goedkeuring door een meerderheid van de Staten die Partij zijn bij dit Verdrag belegt de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties een bijeenkomst van de Staten die Partij zijn bij dit Verdrag om de toepassing van het Verdrag en eventuele daarbij ondervonden problemen te bezien.

l'homme consacrés dans des instruments internationaux en ce qui concerne la protection des opérations des Nations Unies ainsi que du personnel des Nations Unies et du personnel associé, ou le devoir de ces personnels de respecter ledit droit et lesdites normes;

b) Les droits et obligations qu'ont les Etats, en conformité avec la Charte des Nations Unies, en ce qui concerne le consentement à l'entrée des personnes sur leur territoire;

c) L'obligation du personnel des Nations Unies et du personnel associé de se comporter d'une manière conforme au mandat d'une opération des Nations Unies;

d) Le droit qu'ont les Etats qui fournissent volontairement du personnel en vue d'une opération des Nations Unies de retirer ledit personnel en mettant fin à sa participation à l'opération; ou

e) Le droit à une indemnisation appropriée en cas de décès, d'invalidité, d'accident ou de maladie de personnes affectées volontairement par un Etat à une opération des Nations Unies imputable à l'exercice de fonctions de maintien de la paix.

Article 21

Droit de légitime défense

Aucune disposition de la présente Convention ne peut être interprétée comme restreignant le droit de légitime défense.

Article 22

Règlement des différends

1. Tout différend entre deux ou plusieurs Etats parties concernant l'interprétation ou l'application de la présente Convention qui n'est pas réglé par voie de négociation est soumis à l'arbitrage, à la demande de l'une des parties. Si, dans les six mois qui suivent la date de la demande d'arbitrage, les parties sont dans l'incapacité de s'entendre sur l'organisation de l'arbitrage, l'une d'entre elles peut soumettre le différend à la Cour internationale de Justice en déposant une requête conformément au Statut de la Cour.

2. Tout Etat partie pourra, au moment où il signera la présente Convention, la ratifiera, l'acceptera, l'approuvera ou y adhérera, déclarer qu'il ne se considère pas lié par l'ensemble ou une partie des dispositions du paragraphe 1. Les autres Etats parties ne seront pas liés par le paragraphe 1 ou la partie pertinente de ce paragraphe envers un Etat partie qui aura formulé une telle réserve.

3. Tout Etat partie qui aura formulé une réserve conformément aux dispositions du paragraphe 2 pourra à tout moment retirer cette réserve par une notification adressée au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.

Article 23

Réunions d'examen

A la demande d'un ou de plusieurs Etats parties, et avec l'approbation de la majorité des Etats parties, le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies convoque une réunion des Etats parties en vue d'examiner la mise en œuvre de la Convention ainsi que les problèmes rencontrés dans son application.

Artikel 24*Ondertekening*

Dit Verdrag staat voor alle Staten voor ondertekening open tot en met 31 december 1995 op de zetel van de Verenigde Naties te New York.

Artikel 25*Bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring*

Dit Verdrag dient te worden bekrachtigd, aanvaard of goedgekeurd. De akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring dienen te worden nedergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

Artikel 26*Toetreding*

Dit Verdrag staat voor alle Staten open voor toetreding. De akten van toetreding worden nedergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

Artikel 27*Inwerkingtreding*

1. Dit Verdrag treedt in werking dertig dagen na de datum waarop tweeëntwintig akten van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding zijn nedergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

2. Voor elke Staat die het Verdrag bekrachtigt, aanvaardt of goedkeurt, dan wel hiertoe toetreedt na de nederlegging van de tweeëntwintigste akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding, treedt het Verdrag in werking op de dertigste dag na de datum van nederlegging door die Staat van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding.

Artikel 28*Opzegging*

1. Een Staat die Partij is bij dit Verdrag kan dit Verdrag opzeggen door middel van een schriftelijke kennisgeving aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

2. De opzegging wordt van kracht één jaar na de datum waarop deze kennisgeving door de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties is ontvangen.

Artikel 29*Authentieke teksten*

Het origineel van dit Verdrag, waarvan de Arabische, de Chinoise, de Engelse, de Franse, de Russische en de Spaanse tekst gelijkelijk authentiek zijn, wordt nedergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, die voor eensluidend gewaarmakte afschriften daarvan zal toezenden aan alle Staten.

GEDAAN te New York op negen december 1994.

Article 24*Signature*

La présente Convention est ouverte à la signature de tous les Etats jusqu'au 31 décembre 1995, au Siège de l'Organisation des Nations Unies à New York.

Article 25*Ratification, acceptation ou approbation*

La présente Convention est soumise à ratification, acceptation ou approbation. Les instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation sont déposés auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.

Article 26*Adhésion*

La présente Convention est ouverte à l'adhésion de tous les Etats. Les instruments d'adhésion sont déposés auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.

Article 27*Entrée en vigueur*

1. La présente Convention entrera en vigueur 30 jours après la date du dépôt auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies de 22 instruments de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion.

2. Pour tout Etat ratifiant, acceptant ou approuvant la Convention ou y adhérant après le dépôt du 22e instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, la Convention entrera en vigueur le 30e jour suivant la date du dépôt par ledit Etat de son instrument de ratification, d'acceptation; d'approbation ou d'adhésion.

Article 28*Désignation*

1. Tout Etat partie peut dénoncer la présente Convention par voie de notification écrite adressée au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.

2. La dénonciation prendra effet un an après la date à laquelle le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies aura reçu ladite notification.

Article 29*Textes faisant foi*

L'original de la présente Convention, dont les textes anglais, arabe, chinois, espagnol, français et russe font également foi, sera déposé auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies, qui en enverra des copies certifiées conformes à tous les Etats.

FAIT à New York le 9 décembre 1994.

**VOORONTWERP VAN WET VOOR ADVIES
VOORGELEGD AAN DE RAAD VAN STATE**

Voorontwerp van wet houdende instemming met het Verdrag inzake de veiligheid van VN-personeel en geassocieerd personeel, gedaan te New York op 9 december 1994.

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 77 van de Grondwet.

Art. 2

Het Verdrag inzake de veiligheid van VN-personeel en geassocieerd personeel, gedaan te New York op 9 december 1994, zal volkomen gevolg hebben.

**AVANT-PROJET DE LOI SOUMIS
À L'AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT**

Avant-projet de loi portant assentiment à la Convention sur la sécurité du personnel des Nations Unies et du personnel associé, fait à New York le 9 décembre 1994.

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 77 de la Constitution.

Art. 2

La Convention sur la sécurité du personnel des Nations Unies et du personnel associé, fait à New York le 9 décembre 1994, sortira son plein et entier effet.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

31.295/2/V

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, tweede vakantiekamer, op 14 februari 2001 door de vice-eerste minister en minister van Buitenlandse Zaken verzocht hem van advies te dienen over een voorontwerp van wet «houdende instemming met het Verdrag inzake de veiligheid van VN-personeel en geassocieerd personeel, gedaan te New York op 9 december 1994», heeft op 14 augustus 2001 het volgende advies gegeven:

In paragraaf 26 van de memorie van toelichting wordt gewezen op de noodzaak om via een aanpassing van artikel 12bis van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering het Belgische recht in overeenstemming te brengen met artikel 10, § 4, van het Verdrag waarover het voorontwerp van wet tot instemming met dat Verdrag handelt, een voorontwerp dat om advies aan de afdeling wetgeving van de Raad van State is voorgelegd.

Dat zal het geval zijn wanneer het ontwerp van wet houdende wijziging van artikel 12bis van de wet van 17 april 1878 houdende de Voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering, dat op 23 mei 2001 door de Kamer van volksvertegenwoordigers aangenomen is in plenaire vergadering en overgezonden is aan de Senaat(1), in werking getreden zal zijn.

Voor het overige geeft het voorontwerp geen aanleiding tot opmerkingen.

De kamer was samengesteld uit:

De heer R. ANDERSEN, voorzitter van de Raad van State;

De heren P. QUERTAINMONT en J. JAUMOTTE, staatsraden;

De heren J.-M. FAVRESSE en J. KIRKPATRICK, assessoren van de afdeling wetgeving;

Mevrouw C. GIGOT, griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de heer J. REGNIER, eerste auditeur-afdelingshoofd. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de heer L. JANS, adjunct-referendaris.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de heer R. ANDERSEN.

De griffier,

C. GIGOT.

De voorzitter,

R. ANDERSEN.

AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT

31.295/2/V

Le CONSEIL D'ÉTAT, section de législation, deuxième chambre des vacations, saisi par le vice-premier ministre et ministre des Affaires étrangères, le 14 février 2001, d'une demande d'avis sur un avant-projet de loi «portant assentiment à la Convention sur la sécurité du personnel des Nations Unies et du personnel associé, fait à New York le 9 décembre 1994», a donné le 14 août 2001 l'avis suivant:

L'exposé des motifs, en son paragraphe 26, évoque la nécessité de mettre le droit belge en conformité avec l'article 10, § 4, de la Convention qui fait l'objet de l'avant-projet de loi d'assentiment soumis pour avis à la section de législation du Conseil d'État, par une adaptation de l'article 12bis du Titre préliminaire du Code de procédure pénale;

Tel sera le cas lorsqu'entrera en vigueur le projet de loi portant modification de l'article 12bisde la loi du 17 avril 1878 contenant le Titre préliminaire du Code de procédure pénale, adopté par la Chambre des représentants en séance plénière et transmis au Sénat le 23 mai 2001(1).

Pour le reste, l'avant-projet n'appelle pas d'observation.

La chambre était composée de :

M. R. ANDERSEN, président du Conseil d'État;

MM. P. QUERTAINMONT et J. JAUMOTTE, conseillers d'État;

MM. J.-M. FAVRESSE et J. KIRKPATRICK, assesseurs de la section de législation;

Mme C. GIGOT, greffier.

Le rapport a été présenté par M. J. REGNIER, premier auditeur chef de section. La note du Bureau de coordination a été rédigée et exposée par M. L. JANS, référendaire adjoint.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. R. ANDERSEN.

Le greffier,

C. GIGOT.

Le président,

R. ANDERSEN.

(1) Kamer — stuk 50 1178/003, Senaat, 2-765/1.

(1) Chambre — doc. 50 1178/003, Sénat, 2-765/1.